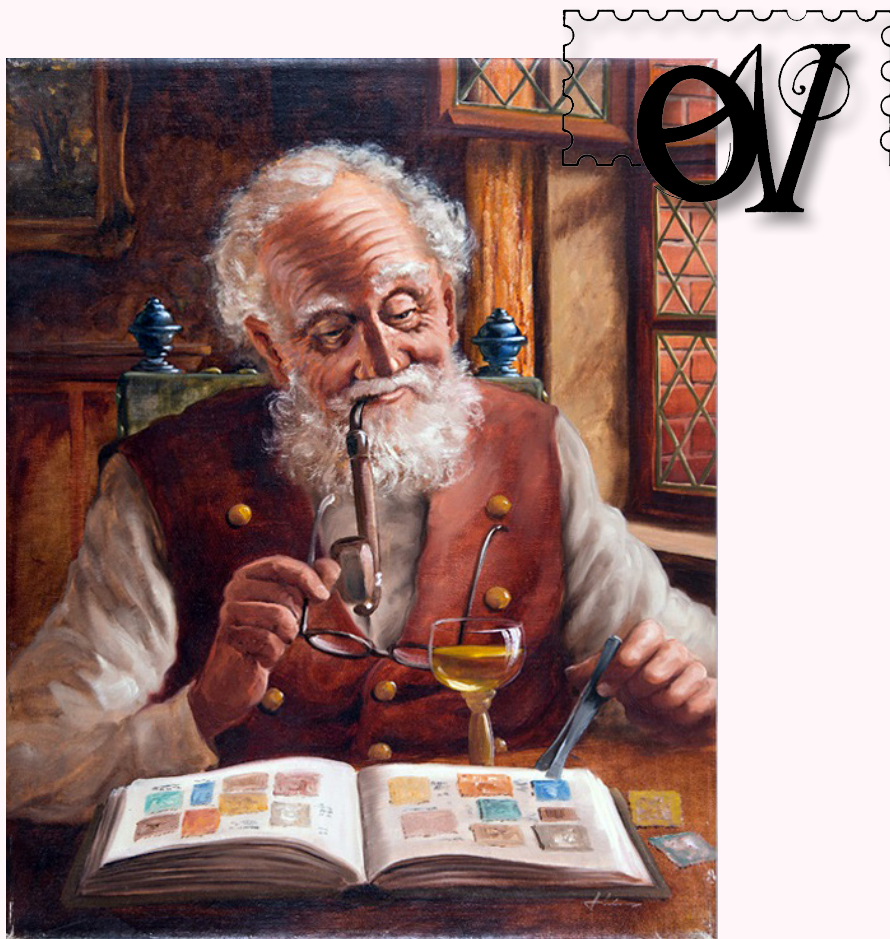

ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

**Πανελλήνιος Σύλλογος
Θεματικού Φιλοτελισμού & Νεότητας**

Τριμηνιαίο φιλοτελικό & πολιτιστικό περιοδικό

Έτος 18^ο, Αρ. 70. Απρίλιος - Ιούνιος 2017

“ΘΕΜΑΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ”

Τριμηνιαία Περιοδική Έκδοση, Έτος 18^ο, Τεύχος 70^ο, Απρίλιος - Ιούνιος 2017

Ιδιοκτήτης: ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΕΜΑΤΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ

Εκδότης-Διευθνήτης: Π. Λεούσης

Συντακτική Επιτροπή: Π. Λεούσης, Δ. Βαρελάς

Αγίου Δημητρίου 12, 14452 Μεταμόρφωση. Τηλ. 210 2825134, e-mail: p_leoussis@hotmail.com

www.thematic-philatelist.gr

Υπεύθυνος τυπογραφείου: “NO+ADO”, Κυριάκος Αλεξίου & Σια ΕΕ

Διανέμεται δωρεάν στα μέλη. Ετήσια Συνδρομή € 15. Εγγραφή € 5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γράμμα του προέδρου	1
Έκθεση Πεπραγμένων Δ. Σ. έτους 2016.....	2
Δραστηριότητες του Συλλόγου μας στον ξένο τύπο	5
Η περούκα	6
Φραντς Κάφκα	10
Μακάβριος χορός	12
Μπαομπάπ, το δένδρο των χιλίων ετών	14
Μάτερχορν, το βουνό, σύμβολο των Άλπεων	15
«Η Αστερόεσσα Σημαία» των ΗΠΑ	16
Πυγμαλίων και Γαλάτεια	18
Μπομπ Ντύλαν	19
Μουρούνα, μπακαλιάρος, μουρουνέλαιο!	20
Ελληνικό Θέατρο Συρακουσών	22
Τζορτζ Πολκ, Το θύμα μιας ταραγμένης εποχής	23
1948/49 - Η αερογέφυρα του Βερολίνου	24
Πίνα και πινοκάβουρας: Μια αγαστή συνεργασία .	27
Η σφεντόνα, ένα αρχέγονο όπλο!	28
Επιστολή του Φιντέλ Κάστρο	29
Ανοικτή Επιστολή: <i>Vignettes se-tenant</i>	30
Αχ! Αυτό το πλάνο: <i>Η καλλιέργεια της γης</i>	33
Μαρσέλ Σερντάν, ένας σπουδαίος πυγμάχος	34
Γιουσέιν Μπολτ, ο υπεραθλητής	35
Ντε Σεβό: Το αυτοκίνητο θρύλος!	36
Εκατό χρόνια «Κομπαρσίτα»	38
Η Κριστίν Λαγκάρντ προβάλλει γραμματόσημα ...	39
Νέες εκδόσεις Ελλάδας - Κύπρου	40
Δικά μας και δικά σας νέα	44

CONTENTS

Editorial	1
2016, President's annual report	2
Activities of our Club in the foreign press	5
The wig	6
Franz Kafka	10
Dance macabre	12
Baobab, the thousand-years tree	14
Matterhorn mountain, the Alpes symbol.....	15
"The stars spangled banner" of the USA	16
Pygmalion and Galatea	18
Bob Dylan	19
Ling, haddock, cod liver oil!	20
The Greek Theatre of Syracuse	22
George Polk, the victim of a turbulent era	23
1948/49. The Berlin airlift	24
Pina and Pinnothers: A fruitful cooperation	27
The slingshot, a primitive weapon!	28
Letter from Fidel Castro	29
Open letter: <i>Vignettes se-tenant</i>	30
Thematic plans: The cultivation of the earth	33
Marcel Cerdan, a great Boxer	34
Usain Bolt, a super-athlete	35
"Deux Chevaux", a legendary car!	36
Hundred years of « La Cumparsita »	38
Christine Lagarde promotes stamps	39
New issues of Greece and Cyprus	40
Philatelic news	44

Εικόνα εξωφύλλου: “Συλλέκτης γραμματοσήμων” του Γερμανού Hans Hübers (1906- ?)

THE THEMATIC PHILATELIST

Quarterly Journal. Year 18th. No 70, April-June 2017

Owner: THE PANHELLENIC SOCIETY OF THEMATIC PHILATELY

Editor-Director: Pantelis Leoussis

Editorial Committee: P. Leoussis, D. Varelas

Address: 12, Agiou Dimitriou Str., GR-14452 Metamorphosi, Athens

Tel. +31- 210-2825134; e-mail: p_leoussis@hotmail.com

www.thematic-philatelist.gr

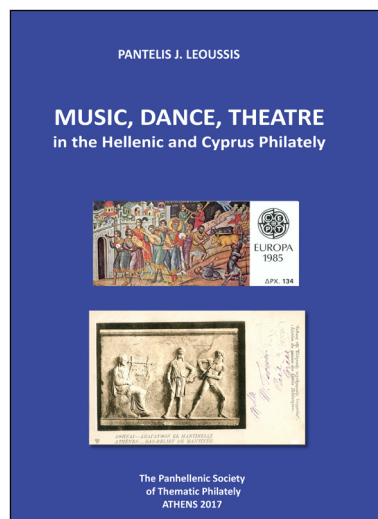
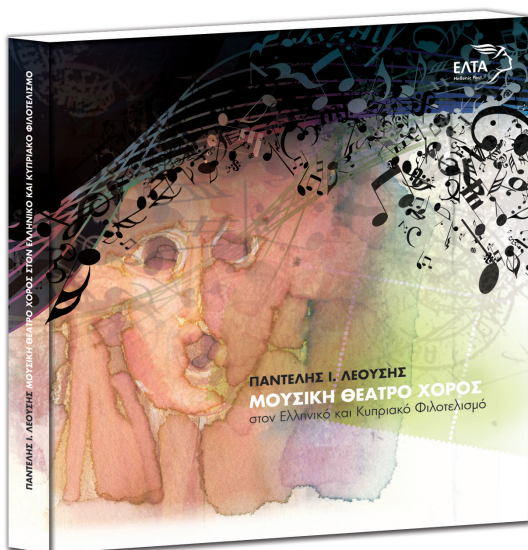
The journal is distributed gratis to the members

Annual subscription € 15. New members' subscription € 5

Διοικητικό Συμβούλιο 2017-2018
Πανελληνίου Συλλόγου Θεματικού Φιλοτελισμού

Παντελής Λεούσης Πρόεδρος
Χρήστος Γκίκας Αντιπρόεδρος
Κώστας Χριστοδουλίδης Γ. Γραμματέας
Βασίλης Πετρόχειλος Ταμίας
Βαγγέλης Κώσης Έφορος
Βασίλης Λιανός (Καλαμάτα) Μέλος
Φώτης Μόσχος (Ναύπακτος) Μέλος

Εξελεγκτική επιτροπή:
Βασίλης Αποστολόπουλος
Παναγιώτης Θεοδωρόπουλος
Ευάγγελος Ολύμπιος

Εκδόσεις: Ελληνικών Ταχυδρομείων (ελληνικά) και του Συλλόγου μας (αγγλικά)

ΜΟΥΣΙΚΗ, ΘΕΑΤΡΟ, ΧΟΡΟΣ στον Ελληνικό και Κυπριακό Φιλοτελισμό

Ο Θεματικός φιλοτελιστής έχει τιμηθεί με τα εξής μετάλλια:
EUROCUPRUM 2001 (Πολωνία) Χάλκινο, ΕΦΙΛΑ 2002 (Ελλάδα) Μεγάλο Αργυρό
TEMEX 2003 (Αργεντινή) Μεγάλο Αργυρό, BRNO 2005 (Τσεχία) Επάργυρο
JERUSALEM 2006 Αργυρό, BALKANFILA 2007 Μεγάλο Αργυρό, CHINA 2009 Αργυρό,
ANTVERPIA 2010 Αργυρό, BALKANFILA 2012 Μεγάλο Αργυρό,
ΕΛΛΑΔΑ-ΚΥΠΡΟΣ 2013 Μεγάλο Αργυρό, ΚΥΠΡΟΣ -ΕΛΛΑΔΑ 2014 Μεγάλο Αργυρό,
BALKANFILA 2015 Μεγάλο Αργυρό

Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα μας:

www.thematic-philatelist.gr

Προς τους φίλους αναγνώστες...

Αγαπητοί φίλοι.

Η τρέχουσα φιλοτελική χρονιά δεν θα μας αφήσει, ευτυχώς, παραπονεμένους! Χάρη στην πρωτοβουλία της Φιλοτελικής Εταιρείας Αθηνών που γιορτάζει τα 80 χρόνια της και τη σύμπραξη των "Φιλοτελιστών των Αθηνών", προβλέπεται να ζήσουμε και να χαρούμε μια λαμπρή Πανελλήνια Έκθεση. Μια μεγάλη εκδήλωση που θα «σώσει» τη χρονιά από την απραξία, θα αναζωογονήσει το ενδιαφέρον των φιλοτελιστών και θα συμβάλει στην εμφάνιση νέων συλλογών και εκθεσιακών συλλεκτών. Διότι η αναγγελία μιας μεγάλης έκθεσης αποτελούσε ανέκαθεν κίνητρο για την δημιουργία και παρουσίαση νέων συλλογών, που τόσο έχει ανάγκη ο ελληνικός φιλοτελισμός.

Η με κάθε τρόπο συμβολή όλων μας στο δύσκολο αυτό εγχείρημα είναι ευνόγητη και απαραίτητη. Από την απλή προσωπική μας εκθεσιακή συμμετοχή, την παρότρυνση σε συμμετοχή άλλων και την προβολή της έκθεσης με κάθε διαθέσιμο μέσο, μέχρι και τη φυσική παρουσία μας τις δύσκολες ημέρες της ανάρτησης των συλλογών, της επιτήρησης της αίθουσας, της εξυπηρέτησης/ξενάγησης των επισκεπτών... Υπάρχει για όλους ένας ρόλος, μία συμβολή στην ευόδωση αυτής της σπουδαίας προσπάθειας.

Ερχόμενοι στα του Συλλόγου μας, ανανεωμένοι μετά την πρόσφατη Γενική Συνέλευση και τις εκλογές που μας έδωσαν νέο Διοικητικό Συμβούλιο, εξακολουθούμε με την ίδια πάντα δημιουργική διάθεση.

Τελευταία εξέλιξη η έκδοση του θεματικού βιβλίου "Μουσική, Θέατρο, Χορός, στον Ελληνικό και Κυπριακό Φιλοτελισμό" και στα Αγγλικά. Πρόκειται για μία ακόμα έκδοση του Συλλόγου μας μετά το γνωστό "Εγχειρίδιο του Θεματικού Φιλοτελισμού". Ένα βιβλίο που αυτή τη φορά θα φτάσει μέχρι τα πέρατα του κόσμου και θα κάνει γνωστό στους απανταχού αγοραστές του ότι στην Ελλάδα υπάρχει ένας θεματικός σύλλογος που προβαίνει σε τόσο όμορφες εκδόσεις!

Ωστόσο, υπάρχει ένα ακόμα σπουδαίο νέο: Με ομόφωνη απόφαση/απαίτηση του νέου Διοικητικού Συμβουλίου μας, το "Εγχειρίδιο του Θεματικού Φιλοτελισμού" άρχισε ήδη να μεταφράζεται και στα αγγλικά. Μια δύσκολη δουλειά 304 σελίδων που θα πάρει χρόνο για να ολοκληρωθεί. Όμως εμάς τα δύσκολα δεν μας πτοούν!

Καλό καλοκαίρι σε όλους...

...και καλές συλλογές!

Ο Πρόεδρος

ΕΚΘΕΣΗ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2016 (Απολογισμός του Προέδρου Παντελή Λεούση)

Αγαπητοί φίλοι, μέλη του Συλλόγου μας.

Ευχαριστώ θερμά όλους εσάς που μας τιμάτε σήμερα με την παρουσία σας. Εσάς που σας αναγνωρίζουμε περισσότερο σαν φίλους παρά σαν μέλη, χάρη στην σπουδαία δυνατότητα του φιλοτελισμού να ενώνει του ανθρώπους και να συμβάλλει στη δημιουργία φιλικών σχέσεων μεταξύ τους.

Ευχαριστίες οφείλουμε επίσης στα “εκτός των τειχών” μέλη μας που μας έστειλαν τα ψηφοδέλτια τους, συμβάλλοντας έτσι στην ικανοποίηση του σχετικού γράμματος του καταστατικού μας, και στην εύρυθμη λειτουργία του συλλόγου μας.

Παρά την γενική κατάσταση που επικρατεί στον ελληνικό φιλοτελισμό, την γενικότερη απαξίωση του γραμματοσήμου και την δραματική ελάττωση των φιλοτελιστών, τόσο εξαιτίας της φιλοτελικής πολιτικής των ταχυδρομείων μας όσο και της γενικότερης οικονομικής κατάστασης της χώρας, ο Διοικητικός Απολογισμός μας για το έτος 2016 χαρακτηρίζεται από αισιοδοξία και μας βρίσκει αρκετά ικανοποιημένους. Προσπαθήσαμε, αντέξαμε και μπορούμε να πούμε ότι η χρονιά που πέρασε ήταν επιτυχημένη.

Μεγάλη συμβολή στην επιτυχία του 2016 είχε όπως πάντα το περιοδικό μας, ο “Θεματικός Φιλοτελιστής”. Το φιλοτελικό έντυπο που είναι φανερό ότι αγαπήθηκε από τους αναγνώστες του. Απόδειξη της επιτυχίας του είναι το γεγονός ότι τα ευάριθμα μέλη μας, ιδιαίτερα της περιφέρειας που η ανταπόδοση της συνδρομής τους περιορίζεται στη λήψη του περιοδικού, όχι μόνο εξακολουθούν να το στηρίζουν επί σχεδόν δύο δεκαετίες, αλλά δεν είναι λίγοι αυτοί που επικοινωνούν μαζί μας ρωτώντας πότε θα λάβουν το επόμενο τεύχος. Αυτό είναι κάτι που μας συγκινεί ιδιαίτερα.

Τα παλαιότερα μέλη μας θυμούνται ασφαλώς το πώς ξεκίνησε η περιπέτεια του “Θεματικού Φιλοτελιστή”, πριν ακριβώς 17 χρόνια. Όταν το 2000 γράφαμε τα κείμενα του περιοδικού, τα φωτοτυπούσαμε στο φωτοτυπείο της γειτονιάς, τα συρράπταμε με το χέρι και προστρέχαμε σε κάποιο τυπογραφείο για να μας τα “ξακρίσει”. Και βέβαια, θυμόμαστε πάντα τη θετική συμβολή του μοναδικού μας σπόνσορα, του Κωνσταντίνου Σιταρένιου του Οίκου Βλαστού, ο οποίος επί αρκετά χρόνια μας διέθετε τα έγχρωμα εξώφυλλα του περιοδικού.

Ο Θεματικός Φιλοτελιστής με τον καιρό εξελίχτηκε, μάθαμε και εμείς καλύτερα την τεχνική της ετοιμασίας του και, λίγο-λίγο, έφτασε στη σημερινή γνωστή μορφή του. Έφτασε σε ένα σημείο μάλιστα που, χωρίς ίχνος έπαρσης ή υπερβολής, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι συμπεριλαμβάνεται στα δύο-τρία καλύτερα θεματικά περιοδικά της Ευρώπης, τόσο από πλευράς ύλης όσο και εμφάνισης. Συγκρινόμενο μάλιστα με περιοδικά φιλοτελικών εταιρειών που διαθέτουν πολλαπλάσιο αριθμό μελών και σαφώς μεγαλύτερες οικονομικές δυνατότητες.

Σημαντική είναι η συμβολή σε αυτή την επιτυχία και των λίγων -είναι αλήθεια- μελών μας που με τα όμορφα άρθρα τους βοήθησαν ή βοηθούν το έργο μας, όπως ο Δημήτρης Βαρελάς, ο Γιάννης Σπαντιδάκης, παλαιότερα ο Βασίλης Αποστολόπουλος, ο Γιάννης Παναγόπουλος, ο Βασίλης Αγραφιώτης και άλλοι. Τους ευχαριστούμε και δημόσια και περιμένουμε πάντα τις συνεργασίες τους, όσο και άλλων μελών μας.

Επιτυχία του συλλόγου μας ήταν και η πρόσφατη έκδοση του βιβλίου Το “Εγχειρίδιο Θεματικού Φιλοτελισμού”. Ένα πόνημα που απαίτησε επίπονη και μακρόχρονη προσπάθεια, και που εκτιμήθηκε τόσο από τον φιλοτελικό κόσμο όσο και από τους κριτές δύο διεθνών εκθέσεων όπου εκτέθηκε. Υπενθυμίζω ότι στη ΝΟΤΟΣ 2015 της Αθήνας και στην ΒΑΛΚΑΝΦΙΛΑ 2016 των Τιράνων, τιμήθηκε με Μεγάλο Επίχρυσο και Δώρο, και Χρυσό Μετάλλιο, αντίστοιχα. Η επιτυχία

αυτής της έκδοσης διαφαιίνεται και από τις πωλήσεις που πραγματοποίησε, οι οποίες υπερκάλυψαν ήδη τη δαπάνη της εκτύπωσής του. Είναι βέβαιο ότι μετά την πρώτη προσεχή Πανελλήνια Έκθεση, τα εναπομείναντα αντίτυπα θα εξαντληθούν και θα χρειαστεί να επανεκτυπωθεί.

Το 2016 μας έδωσε μία ακόμη μεγάλη χαρά. Χάρη στην ευτυχή συνεργασία μας με την Ένωση Ελλήνων Συλλεκτών Καρτών Μάξιμουμ και τη μεσολάβηση του συνυποψηφίου μας, του φίλου Κώστα Χριστοδουλίδη, οργανώσαμε και φέραμε σε ευτυχές πέρας την ΜΑΞΙ-ΘΕΜΑ 2016. Μία έκθεση που καταγράφηκε ως αξιόλογη και επιτυχημένη, σύμφωνα με τη γνώμη τόσο των εκθετών, όσο και των επισκεπτών της.

Ήδη υπάρχουν προτάσεις φορέων που μας διαθέτουν χώρους για μία νέα εκθεσιακή διοργάνωση. Το επίπεδο και η καλή εντύπωση που άφησε η ΜΑΞΙ-ΘΕΜΑ 2016 άνοιξαν και άλλες πόρτες.

Μία άλλη ευτυχής συνεργασία μας, αυτή με τους “Φιλοτελιστές των Αθηνών”, άφησε επίσης το αχνάρι της στις δραστηριότητες του 2016. Αναφέρομαι στη γιορτή της πρωτοχρονιάτικης πίτας που έχει καθιερωθεί πλέον ως θεσμός, και την οποία τιμήσατε πολλοί από εσάς με την παρουσία σας. Πάντα σε εορταστική ατμόσφαιρα, πάντα διανοημένη με ομιλία θεματικού περιεχομένου, πάντα με μία σεμνή σπονδή στο Βάκχο!

Μία από αυτές τις ομιλίες που παρουσιάστηκαν στη γιορτή της πίτας, αυτή με τίτλο “Το ταγκό και η ιστορία του”, διέγραψε μία απροσδόκητα μεγάλη διαδρομή. Εφέτος παρουσιάστηκε για έκτη φορά, προβάλλοντας το θεματικό φιλοτελισμό και το σύλλογό μας. Η παρουσίαση έγινε στο Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Φιλαδέλφειας, και ήταν συνδιοργάνωση του Δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος και του Πανελληνίου Συλλόγου Θεματικού Φιλοτελισμού και Νεότητας.

Ήδη υπάρχουν προτάσεις των Δήμων Μεταμόρφωσης και Κηφισιάς για την επανάληψη της ίδιας ομιλίας εντός των προσεχών μηνών, πάντα με τη μορφή κοινής εκδήλωσης των Δήμων και του Συλλόγου μας.

Το πρόβλημα της διακοπής της οικονομικής ενίσχυσης προς τον οργανωμένο φιλοτελισμό από τα ΕΛΤΑ είναι ένα πρόβλημα που απασχολεί και εμάς. Ωστόσο, θα το αντιμετωπίσουμε και θα το αντέξουμε. Χάρη στην αγάπη των μελών μας και στην τακτική καταβολή της συνδρομής τους, αλλά και στην αυστηρά λιτή οικονομική διαχείριση, όλες οι δραστηριότητές μας θα παραμείνουν ανέπαφες και το περιοδικό μας θα εξακολουθεί να εκδίδεται με την ίδια συχνότητα και ποιότητα.

Αναφερόμενοι στην ιστοσελίδα μας, θα ομολογήσω ευθέως και ειλικρινώς ότι δεν νιώθουμε ικανοποιημένοι, κυρίως από την ποιότητα της εμφάνισής της. Καθώς δεν έχει βρεθεί κάποιος γνώστης από τα μέλη μας να μας συνδράμει, αναγκάζομαστε να συνεχίζουμε την ενημέρωσή της με τις πενιχρές γνώσεις του ομιλούντος. Ωστόσο, οι νέες εκδόσεις Ελλάδας και Κύπρου παρουσιάζονται ανελλιπώς, οι εκδηλώσεις μας προβάλλονται επαρκώς, το περιοδικό μας και τα περιεχόμενά του είναι πάντα στη θέση τους και στην ώρα τους, τόσο στην ελληνική όσο και στην αγγλική εκδοχή της ιστοσελίδας μας. Σας υπενθυμίζω ότι στην παράμετρο “Περιεχόμενα τευχών” υπάρχει πλήρες ευρετήριο όλων των άρθρων που δημοσιεύτηκαν μέχρι σήμερα, και στα 69 τεύχη. Τίποτα όμως πέραν τούτου. Διότι λείπουν οι γνώσεις, αλλά και ο χρόνος. Γι’ αυτό και κάνω έκκληση σε όποιον μπορεί να βοηθήσει. Η απασχόλησή του θα είναι απειροελάχιστη, αλλά η ευγνωμοσύνη μας μεγάλη.

Το 2016 δεν πραγματοποίησαμε εκπαιδευτικές συγκεντρώσεις στο φιλόξενο γραφείο της ΕΦΟ, όπως είχαμε κάνει το 2015. Ο μικρή προσέλευση και η κόπωση που είχε αρχίσει να γίνεται εμφανής, μας έπεισε για την προσωρινή διακοπή τους. Για την τρέχουσα χρονιά θα βολιδοσκοπήσουμε τα μέλη μας και θα τις επαναλάβουμε αν ζητηθεί και αν θεωρηθεί χρήσιμο.

Σε διεθνές επίπεδο, οι τακτικές συνεργασίες μας συνεχίστηκαν κανονικά, κυρίως με τους θεματικούς συλλόγους τριών χωρών: Ιταλίας, Γαλλίας και Βελγίων. Κύριο αντικείμενο της συνεργασίας οι ανταλλαγές πληροφοριών και άρθρων. Όπως κατά καιρούς αναδημοσιεύουμε στο περιοδικό μας, το CIFT (η ιταλική θεματική εταιρεία) παρουσιάζει ανελλιπώς δραστηριότητές μας, εικόνες και σχόλια για τις θεματικές εκδόσεις μας, με την ευχή τα θεματικά βιβλία μας

να μεταφραστούν στα αγγλικά.

Με την ευκαιρία, σας ανακοινώνω ευχαρίστως ότι το βιβλίο "Μουσική, Θέατρο, Χορός στο Ελληνικό και Κυπριακό Φιλοτελισμό" είναι απολύτως έτοιμο στην αγγλική εκδοχή του, και το νέο ΔΣ που θα προκύψει από τις σημερινές αρχαιρεσίες θα αποφασίσει αν θα εκδοθεί ως έκδοση του συλλόγου μας ή ως προσωπική έκδοση του συγγραφέα.

Στον τομέα της συμμετοχής θεματικών εκθεμάτων μελών μας σε διεθνείς εκθέσεις, ο χρόνος που πέρασε δεν ήταν θετικός, τόσο εξαιτίας της έλλειψης νέων εκθεμάτων, όσο και της ανυπαρξίας εκθέσεων. Μόνη συμμετοχή μας ήταν στην BALKANFILA 2016 των Τιράνων της Αλβανίας, όπου η μοναδική ελληνική θεματική συλλογή τιμήθηκε με Χρυσό Μετάλλιο, ενώ στη τάξη Φιλοτελικής Φιλολογίας ο "Θεματικός Φιλοτελιστής" πήρε Μεγάλο Αργυρό και τα δύο θεματικά βιβλία μας, "Μουσική Θέατρο Χορός στον Ελληνικό και Κυπριακό Φιλοτελισμό" και "Εγχειρίδιο του Θεματικού Φιλοτελισμού" βραβεύτηκαν με Μεγάλο Επίχρυσο και Χρυσό μετάλλιο, αντίστοιχα.

Από πλευράς ενεργούς εκθεσιακής παρουσίας μελών μας, η αλήθεια είναι θλιβερή. Οι θεματικοί εκθέτες παραμένουμε δραματικά λίγοι. Δυσανάλογα λίγοι σε σχέση με τις προσπάθειες του συλλόγου μας, με την διαθέσιμη βιβλιογραφία, με την αμέριστη βοήθεια που προσφέρεται σε κάθε ενδιαφερόμενο. Ευτυχώς, εμφανίστηκαν ταυτοχρόνως δύο νέες συλλεκτικές προσπάθειες με φιλόδοξες προοπτικές: Αυτές των Χρήστου Γκίκα και Κώστα Χριστοδουλίδη.

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, γίνονται σοβαρές προσπάθειες οργάνωσης Πανελληνίας Έκθεσης γύρω στα τέλη του τρέχοντος χρόνου. Καλούμαστε επομένως να προετοιμαστούμε κατάλληλα για να συμμετάσχουμε. Οι παλαιότεροι να βελτιώσουμε τις συλλογές μας και αυτοί που θα ήθελαν να μπουν για πρώτη φορά στη θεματική περιπέτεια να ετοιμάσουν έστω ένα πλαίσιο, με τις όποιες αδυναμίες και ατέλειες. Απλά για να ξεκινήσουν, σε εφαρμογή του ρητού "Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός". Και βέβαια, να γνωρίζουν ότι θα βρουν από εμάς αμέριστη συμπαράσταση.

Ευχαριστώ το σύνολο των μελών του απερχόμενου Δ.Σ., αλλά και όλα τα απλά μέλη μας, απ' άκρη σ' άκρη της χώρας, για τη στήριξή τους. Ευχαριστώ την Ένωση Ελλήνων Συλλεκτών Καρτών Μάξιμου και το μέλος μας, φίλο πρόεδρο Νίκο Μαλλούχο, για την πρόθυμη προσφορά του χώρου της σημερινής εκδήλωσης. Τέλος επαναλαμβάνω τις θερμές ευχαριστίες μου προς όλους εσάς που τιμήσατε το Σύλλογό μας με τη σημερινή σας παρουσία.

Σας ευχαριστώ και πάλι.

ΜΟΥΣΙΚΗ, ΘΕΑΤΡΟ, ΧΟΡΟΣ στον Ελληνικό & Κυπριακό Φιλοτελισμό

Η γνωστή έκδοση των ΕΛΤΑ
τώρα και στα Αγγλικά
σε έκδοση του Συλλόγου μας

**Το καλύτερο δώρο
για τον ξένο φίλο σας**

PANTELOS J. LEOUSSIS

MUSIC, DANCE, THEATRE
in the Hellenic and Cyprus Philately

The Panhellenic Society
of Thematic Philately
ATHENS 2017

Οι δραστηριότητες του Συλλόγου μας στον ξένο φιλοτελικό τύπο

"Και μια ματιά στο εξωτερικό: ΑΘΗΝΑ"!

Οι ξένοι ενδιαφέρονται για μας και αναφέρονται στις δραστηριότητές μας.

Η μεγάλη θεματική εταιρεία της Ιταλίας Centro Italiano di Filatelia Tematica, μία από τις μεγαλύτερες θεματικές εταιρείες του κόσμου, δημοσιεύει συχνά στο διμηνιαίο περιοδικό της *Notiziario Tematico del CIFT* νέα του Συλλόγου μας, παρουσιάζει τις εκδόσεις μας και μας προβάλλει στα περίπου 600 μέλη της στην Ιταλία και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού, αφιερώνει σε μας σχεδόν μία σελίδα, στην οποία αναφέρεται στη γιορτή της πρωτοχρονιάτικης πίτας που πραγματοποιήσαμε τον Ιανουάριο στην Αίθουσα Τελετών της Εταιρείας Λογοτεχνών, και στην ομιλία που πραγματοποιήθηκε μέσα στα πλαίσια της με θέμα "Ιστορία του Κλασικού Μπαλέτου".

Είναι ωραίο να έχεις φίλους!

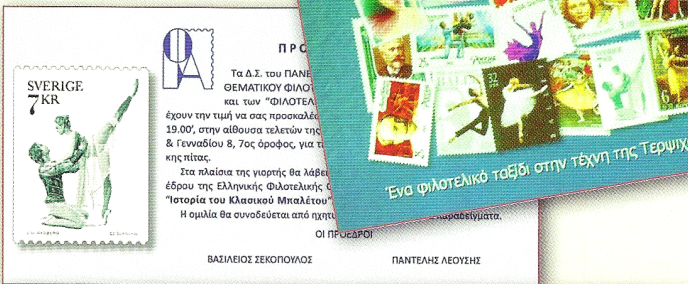
Anche uno sguardo all'estero

ATENE

E' con molto piacere che parliamo del nostro amico e socio greco **Pantelis Leousis**, che è anche Presidente della Federazione Greca di Filatelia; egli ci ha dato notizia della sua presentazione tematica, "La storia del balletto classico", svolta in occasione del tradizionale incontro che l'associazione tematica di Atene tiene all'inizio di ogni anno. Ci ha mandato copia dell'invito ed una foto della sala; qualche idea in proposito...?

personalità ed il proprio estro, il che ha reso ancora più interessante l'insieme dei lavori presentati.

Le collezioni saranno esposte in un'area separata nei locali della mostra e si sta lavorando per dare una ampia visibilità all'evento sia con il coinvolgimento di personalità non del mondo filatelico e sia dello stesso pubblico che visiterà Milanofil ed i nostri quadri.

Η περούκα

Στην αιγυπτιακή κοινωνία άνδρες και γυναίκες είχαν συνήθως ξυρισμένο κεφάλι ή κοντά κομμένα μαλλιά, και συχνά φορούσαν περούκες, τις οποίες δημιούργησαν για προστασία από τον έντονο αφρικανικό ήλιο. Φορούσαν επίσης περούκες πάνω από τα μαλλιά τους χρησιμοποιώντας κερί και ρητίνη για να κρατούνται στη θέση τους. Οι πλούσιοι Αιγύπτιοι φορούσαν περίτεχνες περούκες που έφεραν στην κορυφή τους αρωματικούς κώνους ζωικού λίπους (1). Περούκες χρησιμοποιούσαν επίσης πολλοί αρχαίοι πολιτισμοί, όπως οι Ασσύριοι, οι Φοίνικες, οι Εβραίοι, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι, κυρίως για καλλωπιστικούς σκοπούς.

Οι γυναίκες της Κορέας φορούσαν τις "γκάτσε" (2), μόδα που τελείωσε τον 18 αιώνα. Ιάπωνες και Κινέζοι, αντίθετα, δεν φόρεσαν ποτέ περούκες, με εξαίρεση στο παραδοσιακό τους θέατρο.

Μετά την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η χρήση της περούκας έπεσε σε αχρηστία για περίπου χίλια χρόνια, έως ότου αναβίωσε τον 16ο αιώνα, τόσο ως μέσο αντιστάθμισης της απώλειας μαλλιών, όσο και για τη βελτίωση της προσωπικής εμφάνισης. Είχε όμως και έναν πιο πρακτικό σκοπό: Με τις ανθυγιεινές συνθήκες που επικρατούσαν εκείνα τα χρόνια, τα μαλλιά προ-

σέλκυαν ψείρες. Γι' αυτό και προσπαθούσαν να μειώσουν το πρόβλημα ξυρίζοντας το κεφάλι και αντικαθιστώντας τα φυσικά μαλλιά με περούκες που πλένονταν (και ξεψειριάζονταν) εύκολα.

Στην αναβίωση της περούκας έπαιξε σημαντικό ρόλο η βασιλική παρέμβαση. Η Βασίλισσα Ελισάβετ Α΄ της Αγγλίας (3) φόρεσε μια εντυπωσιακή κόκκινη περούκα, περίτεχνα κατασρωμένη σε "Ρωμαϊκό" στυλ, ενώ και ο Λουδοβίκος ΙΓ΄ της Γαλλίας (1601-1643) (4) πρωτοπόρησε το 1624, φορώντας περούκα εξαιτίας της πρόωρης φαλάκρας του. Τη μόδα ακολούθησε και ο γιος και διάδοχος Λουδοβίκος ΙΔ΄ (1638-1715) (5), συμβάλλοντας στην εξάπλωσή της σε χώρες της Ευρώπης και της Ευρωπαϊκής επιρροής.

Στον αγγλόφωνο κόσμο οι περούκες για τους άνδρες εισήχθησαν όταν ο Κάρολος Β΄ ανέβηκε στο θρόνο το 1660 (6) μετά από πολύχρονη εξορία στη Γαλλία. Αυτές οι περούκες ήταν μακριές μέχρι τον ώμο ή και μακρύτερες, και μιμούνταν τα μακριά μαλλιά που είχαν γίνει της μόδας από την δεκαετία του 1620. Η χρήση τους έγινε σύντομα δημοφιλής και στα αγγλικά δικαστήρια.

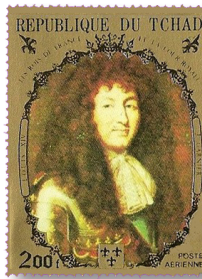
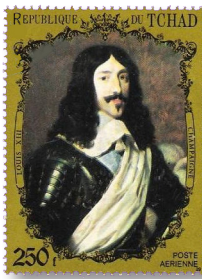
Ωστόσο, καθώς τα μαλλιά για τις περούκες ήταν από φυσική τρίχα, πολλοί φοβούνταν να

1

2

3. Ελισάβετ Α΄ της Αγγλίας, 4. Λουδοβίκος ΙΓ΄ & 5. Λουδοβίκος ΙΔ΄ της Γαλλίας και 6. Κάρολος Β΄ της Αγγλίας

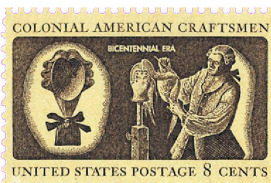

8-12. Στα μέσα του 1600, οι περούκες έφταναν μέχρι κάτω από τους ώμους

τις φορέσουν για το φόβο της πανούκλας που θερίζει τα χρόνια εκείνα. Ένας χρονικογράφος της εποχής αναφέρει μάλιστα ότι όταν ένας γνωστός του παρέλαβε την καινούργια περούκα του, τη βρήκε γεμάτη κόνιδες!

Με περούκες να έχουν γίνει σχεδόν υποχρεωτικές για τους άνδρες με κοινωνική τάξη, οι κατασκευαστές τους (7) απέκτησαν μεγάλο κύρος. Στη Γαλλία, η πρώτη συντεχνία τους ιδρύθηκε το 1665. Σύντομα, τους μιμήθηκαν και οι συνάδελφοί τους σε πολλές χώρες της Ευρώπης. Με τον καιρό εξειδικεύτηκαν ιδιαίτερα και από τον 17ο αιώνα οι περούκες τους ήταν εξαιρετικά περίτεχνες. Κατασκευάζονταν από φυσική ανθρώπινη τρίχα, αλλά και τρίχα αλόγου ή γίδας ως φθηνότερη εναλλακτική λύση. Έφταναν να καλύπτουν την πλάτη και τους ώμους, και κυλούσαν συχνά μέχρι χαμηλά, στο στήθος. Βέβαια, ήταν πανάκριβες, βαριές, και άβολες. Όμως, “μπρος στα κάλλη τι είναι ο πόνος;” (8-12)

Τον 18ο αιώνα, οι ανδρικές περούκες ραντίζονταν με πούδρα για να παίρνονταν ένα διακριτικό λευκό ή υπόλευκο χρώμα. Οι γυναίκες του 18ου αιώνα δεν φορούν περούκες, αλλά χτενίζονταν χρησιμοποιώντας πρόσθετα τεχνητά μαλλιά ή μαλλιά από άλλες πηγές. Και αυτές πουδράριζαν τα μαλλιά τους, κυρίως με γκρι ή γκρι-μπλε πούδρα, ενώ

7. Κατασκευαστής περούκων!

13. Γεώργιος Γ'

από την δεκαετία του 1770 φωτεινή λευκή, όπως οι άντρες. Η πούδρα για τις περούκες κατασκευαζόταν από φιλοαλεσμένο άμυλο, αρωματισμένο με λουλούδι πορτοκαλιάς, λεβάντα ή ρίζα ίριδας.

Ανδρικές πουδραρισμένες περούκες και φυσικά μαλλιά με συμπληρωματικά “ποστίς” για τις γυναίκες έγιναν απαραίτητα συμπληρώματα μιας σοβαρής ενδυμασίας, που συνέχισε να χρησιμοποιείται μέχρι σχεδόν το τέλος του 18ου αιώνα. Οι περίτεχνες μορφές περούκας που φοριούνταν κατά τη στέψη του Γεωργίου Γ' (13), το 1761, σατιρίστηκαν περίφημα από τον χαράκτη William Hogarth στο έργο του “Πέντε παραγγελίες περούκας” (Five Orders of Periwigs) (14).

14. Σατιρικό σκίτσο για τις περούκες της εποχής του χαράκτη W. Hogarth μία γκινέα το χρόνο σε όσους

Τελικά, οι κάθε μορφής πουδραρισμένες περούκες ήταν συνήθως βρόμικες και άβολες. Κάπως βελτιώθηκε η κατάσταση μετά το 1770, ιδιαίτερα για τους δικαστικούς που τις φορούσαν για μεγάλα διαστήματα, όταν το φυσικό λευκό ή υπόλευκο δεν γινόταν με πούδρα αλλά με τη χρησιμοποίηση τρίχας λευκών αλόγων.

Τελειώνοντας ο 18ος αιώνας, άρχισε να καταργείται προοδευτικά το πουδράρισμα της περούκας.

Το 1795, η βρετανική κυβέρνηση επέβαλε φόρο για γκινέα το χρόνο σε όσους

χρησιμοποιούσαν πούδρα στα μαλλιά τους, δίνοντας έτσι τη χαρακτηριστική βολή τόσο στην πούδρα όσο και στην περούκα.

Προς τα μέσα με τέλη του 18ου αι., μεταξύ των γυναικών της γαλλικής αυλής των Βερσαλλιών επικρατούσε η μόδα των επιμελημένων και συχνά θεματικών, ογκωδών περουνών όπως τα "boat roufs" που χρησιμοποιούσε η Μαρία Αντουανέτα (17). Αυτές οι "επεκτάσεις" μαλλιών ήταν πολύ βαριές, και στολίζονταν με αλοιφές, πούδρες και άλλα διακοσμητικά στοιχεία. Στα τέλη του 18ου αιώνα αυτά τα χτενίσματα (μαζί με πολλές άλλες ιδιοτροπίες της αυλικής ζωής) έγιναν σύμβολα παρακμής της γαλλικής αριστοκρατία. Γι' αυτό και από την αρχή της γαλλικής επανάστασης το 1789 έφυγαν από τη μόδα.

Κατά τη διάρκεια του 18ου αιώνα, οι ανδρικές περούκες έγιναν μικρότερες και πιο τυπικές (18), με τα διάφορα επαγγέλματα να τις υιοθετούν ως μέρος της επίσημης στολή τους. Αυτή η παράδοση επιβιώνει ακόμη στα λίγα νομικά σώματα, σε διάφορες χώρες της Κοινοπολιτείας.

Μέχρι το 1823, οι επίσκοποι της Αγγλικής και Ιρλανδικής Εκκλησίας (19) φορούσαν τελετουργικές περούκες. Οι περούκες δικηγόρων και δικαστών είναι μικρότερες, διαφορετικές μεταξύ του και φοριούνταν σε καθημερινή βάση. Στις τελετουργίες, όμως, ανώτεροι δικαστικοί και δικηγόροι χρησιμοποιούσαν ιδιαίτερα μακριές περούκες (20).

Η χρήση των περούκων ως σύμβολο της κοινωνική θέσης εγκαταλείφθηκε σε μεγάλο βαθμό από

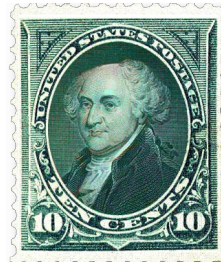
17. Μαρία Αντουανέτα

18. Ο Κάντιος με την τυπική περούκα της εποχής του

19-20. Επίσκοπος της Ιρλανδικής Εκκλησίας και Βρετανός ανώτερος δικαστικός

21-22. Τόμας Τζέφερσον και Τζον Άνταμς. Από τους τελευταίους Προέδρους των ΗΠΑ που φόρεσαν περούκα

την αρχή του 19ου αιώνα, τόσο στις νεοσυσταθείσες Ηνωμένες Πολιτείες όσο και τη Γαλλία. Στις ΗΠΑ μόνο τέσσερις πρόεδροι από John Adams μέχρι τον Τζέιμς Μονρόε φορούσαν κατσαρές πουδραρισμένες περούκες δεμένες σε ουρά, σύμφωνα με το παλιομοδίτικο στυλ του 18ου αιώνα (21, 22). Σε αντίθεση με αυτούς, ο πρώτος πρόεδρος Τζορτζ Ουάσιγκτον δεν φορούσε ποτέ περούκα. Διατηρούσε και τα δικά του μακριά μαλλιά, καλά πουδραρισμένα και δεμένα σε ουρά.

Οι γυναικείες περούκες αναπτύχθηκαν κάπως διαφορετικά. Πλήρεις περούκες στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα δεν ήταν της μόδας. Τις φορούσαν μόνο κρυφά, ή χρησιμοποιούνταν από ηλικιωμένες κυρίες που είχαν χάσει τα μαλλιά τους.

Στην ταινία *Μαραμένο λουλούδι* (Mr. Skeffington, 1944), όταν η Μπέτι Ντέιβις (23) χρειάστηκε να φορέσει περούκα μετά από την προσβολή της από διφθερίτιδα, η πράξη της χαρακτηρίστηκε ως μια στιγμή πάθους και σύμβολο αδυναμίας.

Τέλη 17ου με αρχές 19ου αι., οι Ευρωπαϊκοί στρατοί φορούσαν στολές που μιμούσαν λιγότερο ή περισσότερο την πολιτική μόδα της εποχής. Οι αξιωματικοί φορούσαν ως μέρος της στολής τους, περούκες που ταίριαζαν περισσότερο στα σαλόνια της Ευρώπης παρά στα πεδία των μαχών (24). Ωστόσο, ποτέ δεν χρησιμοποίησαν περίτεχνες περούκες όπως εκείνες των αυλικών, καθώς ήταν ανέφικτο να αντέξουν στις κακουχίες της στρατιωτικής ζωής.

Ενώ οι αξιωμα-

τικοί είχαν τα δικά τους μαλλιά κάτω από την πουδραρισμένη περούκα, στην κατώτερη ιεραρχία και στο πεζικό δεν παρεχόταν τέτοια πολυτέλεια. Οι άνδρες απλώς μάκραιναν τα μαλλιά και τα χτένιζαν σύμφωνα με τη μόδα που επικρατούσε στη χώρα τους (25). Αλλιώς ήταν τα χτενίσματα στο γαλλικό στρατό της δεκαετίας του 1740, και αλλιώς χτενίζονταν περίτεχνα οι Πρώσοι και τα βρετανικά στρατεύματα.

Οι στρατιώτες χρησιμοποιούσαν συνήθως ζωικό ή άλλο λίπος για να λιπαίνουν τα μαλλιά τους, τα οποία ήταν πλεγμένα σε πλεξίδες και δεμένα πίσω, ώστε να δίνουν την εντύπωση ότι τα μαλλιά τους ήταν κοντά. Στη συνέχεια τα ράντιζαν σκόνη κιμωλίας για να δίνουν την εντύπωση πουδραρισμένης περούκας. Αργότερα, είχαν τα μαλλιά δεμένα πίσω, λαδωμένα και πουδραρισμένα, αλλά τους επιτράπηκε να χρησιμοποιούν και ψεύτικα κοτισδάκια, τα οποία διατηρούσαν σε σωληνωτή ουρά, δεμένη με κορδέλες.

Ακόμα μακρύτερα μαλλιά και ακραία χτενίσματα είχε ο πρωσικός στρατός. Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Μεγάλου Φρειδερίκου, κάθε στρατιώτης είχε συνήθως μια μακρά ουρά που κρεμόταν πίσω, σχεδόν μέχρι το επίπεδο της μέσης.

Αντιθέτως, στα 1780, ο Ρώσος Στρατηγός Ποτέμκιν ένωθε γενική αποστροφή για τις σφιχτές στολές και τις άβολες περούκες πασπαλισμένες με πούδρα που φορούσαν οι στρατιώτες του. Γι' αυτό και διέταξε την κατάργηση κάθε

23

24

25-26. Γερμανός στρατιώτης και Γάλλος γρεναδιέρος

27-28. Λέιντι Γκάγκα και ιαπωνική περούκα της περιόδου Έντο

μορφή περούκας στο στράτευμα.

Το επίσημο, τυπικό στρατιωτικό χτενίσματα διήρκεσε μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα, όταν η Γαλλική επανάσταση κατέργησε τις περούκες, την πούδρα και τα λαδωμένα χτενίσματα. Πούδρα στα μαλλιά και κοτισδάκια έκαναν μόνο μια σύντομη επιστροφή από τους Γρεναδιέρος, στα χρόνια της Βασιλείας του Ναπολέοντα.

Μια σειρά από διασημότητες, όπως η Λέιντι Γκάγκα (27), εμφανίζονται συχνά με φανταχτερές περούκες. Περούκες φοριούνται επίσης στις καρναβαλικές μεταμφιέσεις, από ηθοποιούς σε θεατρικές παραστάσεις και στον κινηματογράφο, αλλά και από κακοποιούς που θέλουν να αλλοιώσουν τα χαρακτηριστικά τους.

Τέλος, στις μέρες μας περούκες φοριούνται σε καθημερινή ή περιστασιακή βάση, συχνά για λόγους ευκολίας ή αισθητικής, ή από άτομα που αντιμετωπίζουν απώλεια μαλλιών (για ιατρικούς λόγους (χημειοθεραπεία, αλωπεκία).

Στο ιαπωνικό κινηματογράφο και την τηλεόραση, έργα με υπόθεση που εκτυλίσσεται την Περίοδο Έντο (1603-1868), χρησιμοποιούνται εκτενώς περούκες του τύπου της εποχής (28). Ωστόσο, σε λίγες ταινίες με μεγάλους προϋπολογισμούς, οι ηθοποιοί μεγαλώνουν τα μαλλιά τους, έτσι ώστε να κοπούν και να αποκτήσουν το κατάλληλο στυλ της εποχής, χωρίς τη χρήση περούκας.

Παντελής Λεούσης
Πηγή: Διαδίκτυο

Φραντς Κάφκα

Ο ερευνητής της ανθρώπινης προσπάθειας

“Κάποιος πρέπει να είχε συκοφαντήσει τον Τζόζεφ Κ., γιατί ένα πρωί, χωρίς να έχει κάνει τίποτα απολύτως, συνελήφθη” (η πρώτη φράση από τη “Δίκη”)

Ο Φραντς Κάφκα γεννήθηκε στις 3 Ιουλίου 1883 στην Πράγα, την πρωτεύουσα της Βοημίας, τμήματος τότε της Αυστροουγγαρίας, από εύπορη οικογένεια εβραϊκής καταγωγής. Ήταν το μεγαλύτερο από τα έξι παιδιά της οικογένειας, αν και την παιδική του ηλικία θα τη στοίχειωνε ο θάνατος των δύο αδερφών του Γκέοργκ και Χάινριχ που πέθαναν σε βρεφική ηλικία αφήνοντας τον Φραντς μόνο αγόρι με τρεις αδερφές, οι οποίες πέθαναν όλες αργότερα σε ναζιστικά στρατόπεδα. Τα παιδικά του χρόνια στιγματίζονται από τη θεελλώδη σχέση του με τον πατέρα του. Ο ευκατάστατος υφασματέμπορος Χέρμαν Κάφκα ονειρευόταν μια άλλη ζωή για τον γιο του και δεν κατάλαβε ποτέ το όνειρό του να γίνει συγγραφέας, όπως εξάλλου έκανε και η στοργική μητέρα του Γιούλιε, η οποία, όμως, δεν συμμεριζόταν επίσης τη δημιουργική πλευρά του ευαίσθητου νεαρού.

“Αφήστε σας παρακαλώ το μέλλον να συνεχίσει να κοιμάται, όπως οφείλει. Γιατί αν κάποιος το ξυπνήσει πριν την ώρα του, τότε θα αποκοιμηθεί το παρόν του.”

Ο Κάφκα φοίτησε σε γερμανόφωνο γυμνάσιο της Πράγας, και το 1906 θα βρει τον Κάφκα με το πτυχίο νομικής ανά χείρας, και ως νεαρός ασκούμενος δικηγόρος να κάνει την πρακτική του σε δικηγορικό γραφείο για

έναν χρόνο.

Αφού τελείωσε με τη νομική πρακτική, βρήκε δουλειά σε μια ιταλική ασφαλιστική εταιρία στα τέλη του 1907. Το εξαντλητικό ωράριο ωστόσο του στερεί τη δυνατότητα να γράφει και ο ίδιος βυθίζεται στη θλίψη και την απελπισία. Στη συγκεκριμένη φέρμα άντε-

ξε λίγο περισσότερο από έναν χρόνο και στα ημερολόγιά του μνημονεύει με χαρά τη στιγμή της παραίτησής του. Βρήκε γρήγορα μια νέα θέση εργασίας με το Ινστιτούτο Ατυχημάτων Ασφάλιση των εργαζομένων για το Βασίλειο της Βοημίας. Ο Κάφκα θα παραμείνει στο Ινστιτούτο μέχρι το 1917, όταν

ένα νέο ξέσπασμα της φυματίωσης, που τον ταλαιπωρούσε από την παιδική του ηλικία, θα τον αναγκάσει να πάρει μια μακρά αναρρωτική άδεια. Από τη συγκεκριμένη θέση θα παραιτηθεί οριστικά το 1922, όταν η εύθραυστη κατάσταση της υγείας του δεν του επέτρεπε να εργαστεί.

“Η ατυχία του Δον Κιχώτη δεν ήταν η φαντασιοπληξία του, αλλά ο Σάντσο Πάντσα.”

Η λέξη “Κάφκα” σημαίνει “κάργια” στα σλαβικά και ο συγγραφέας χρησιμοποιούσε το πουλί σαν έμβλημα στις επαγγελματικές του επιστολές. Παρά το γεγονός ότι η δημιουργία εικόνας του ήταν αυτή ενός ιδιαίτερου κοινωνικού ανθρώπου, εύκολου στις συνανα-

στροφές και πολύ αγαπητού στους κύκλους του, η προσωπική του ζωή ήταν βουτηγμένη στο περίπλοκο των σκέψεών του και την ατολμία που ένιωθε να αφιερωθεί πλήρως στη γραφή. Ταυτοχρόνως, οι ανασφάλειες

του άφησαν το στίγμα τους στην ερωτική του ζωή, όπως και η απροθυμία του να κάνει το μεγάλο βήμα. Τρομερά ανασφαλής και με μία διαρκή πεποίθηση πως οι άλλοι άνθρωποι τον απεχθάνονται, ο Κάφκα υπέφερε από δόλου ευ-άριθμες φοβίες και νευρώσεις. Ορισμένοι ερευνητές υποστηρίζουν πως έπασχε από σχιζοειδή διαταραχή προσωπικότητας.

Πριν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, σύχναζε σε αναρχικούς, αντιστρατιωτικούς και αντικληρικούς κύκλους της Πράγας, ενώ ο ίδιος ασπάστηκε πλήρως τις αξίες του σοσιαλισμού.

Την ώρα λοιπόν που πάντα έψεγε τον εαυτό του γιατί δεν ακολούθησε τον προορισμό του, το γράψιμο, την ίδια απροθυμία επέδειξε και στη σχέση του με τη σύντροφό του, Felice Bauer, την οποία αρραβωνιάστηκε δύο φορές πριν το ζευγάρι τραβήξει τελικά χωριστούς δρόμους το 1917, όταν και νοσηλεύτηκε σε σανατόριο για την πάθησή του. Άλλη ερωμένη του ήταν η δημοσιογράφος και συγγραφέας Μιλένα Γιεσενσκά. Επόμενος σταθμός στην προσωπική του ζωή, η Dora Dymant, την οποία γνώρισε όταν η υγεία του είχε πάρει πια την κάτω βόλτα. Πέθανε στο Kierling της Αυστρίας, στις 3 Ιουνίου, 1924. Θάφτηκε δίπλα από τους γονείς του στην Πράγα, στο εβραϊκό νεκροταφείο στη Olsanske. Λίγες μέρες μάλιστα πριν από τον θάνατό του, παρακάλεσε τον καλό του φίλο Μαξ Μπροντ να κάψει τα αδημοσίευστα χειρόγραφα του, εντολή που, ευτυχώς, εκείνος παράκουσε και έσωσε έτσι τον κορυφαίο σήμερα λογοτέχνη από την αφάνεια.

Ο Μπροντ είναι που επιμελήθηκε τα τρία ημιτελή μυθιστορήματά του και τα εξέδωσε μετά τον θάνατο του συγγραφέα τους: “Η Δίκη” κυκλοφόρησε το 1925, “Ο Πύργος” το 1926

και η “Αμερική” το 1927.

Και πάλι όμως έπρεπε να έρθουν οι Γάλλοι σουρεαλιστές, όπως ο Αντρέ Μπρετόν, αλλά και μια σειρά ακόμα από θαυμαστές του έργου του (όπως οι Καμί και Σαρτρ), το οποίο ήταν γνωστό μόνο στους στενούς λογοτεχνικούς κύκλους της Γερμανίας, για να γίνουν τα μυθιστορήματά του ανάρπαστα, στη Γαλλία αρχικά και κατόπιν στον κόσμο ολόκληρο.

Ο Κάφκα δημοσίευσε μια χούφτα κειμένων του εν ζωή, όπως τη μνημειώδη “Μεταμόρφωση” (1916), την “Αποικία των Τιμωρημένων”, τον “Αγροτικό Γιατρό” και “Το γράμμα στον πατέρα” (1919).

Η εβραϊκή του καταγωγή μπήκε στο στόχαστρο των Ναζί από νωρίς, με αποτέλεσμα η Γκεστάπο να κατασχέσει τα γερμανικά χειρόγραφα του από το σπίτι της συντρόφου του στο Βερολίνο (τα οποία δεν έχουν βρεθεί μέχρι σήμερα), ενώ από το 1935 απαγορεύτηκε η δημοσίευση των έργων του.

Τα αρχεία του καταστράφηκαν, η βιβλιοθήκη και πολλές από τις επιστολές του χάθηκαν διά παντός, και λίγο έλειψε να μην έπαιρνε καν μυρωδιά η ανθρωπότητα για τον μεγάλο Τσέχο λογοτέχνη, ο οποίος παρέμεινε παραγωγικός και λογοτεχνικά δραστήριος, παρά τη ραγδαία επιδείνωση της υγείας του.

Κι αν η αξία κάποιων πραγμάτων μετριέται -δυστυχώς- με το χρήμα, αξίζει να σημειωθεί ότι το χειρόγραφο της “Δίκης” πουλήθηκε το 1988 έναντι 1,98 εκατ. δολαρίων, ποσό-ρεκόρ εκείνη την εποχή για χειρόγραφο σύγχρονου έργου.

“Ο καθένας έχει το δικαίωμα να έχει τη δική του άποψη, αρκεί να συμφωνεί με τη δική μου.” (από τη “Δίκη”).

Δημήτρης Βαρελάς

Η υπογραφή του, με φόντο τη σιλουέτα του “Πύργου”!

Φανταστική εικονογραφική αναπαράσταση της νουβέλας του Κάφκα “Μεταμόρφωση” του 1915, που έχει χαρακτηριστεί ως ένα από τα θεμελιώδη έργα φαντασίας του 20ου αιώνα και μελετάται στα πανεπιστήμια όλου του δυτικού κόσμου.

Όπως είναι γνωστό, τα χρόνια του μεσαίωνα κυριαρχούσε η δεισδαιμονία, οι προλήψεις, η σεμνοτυφία και, ιδιαίτερα, η στέρηση της ατομικής ελευθερίας. Ταυτόχρονα με την καταπίεση την οποία υφίσταντο οι άνθρωποι από τον πουριτανισμό της εκκλησίας, θανατηφόρες επιδημίες, όπως ιδιαίτερα η πανώλη, οδηγούσαν στο θάνατο χιλιάδες ανθρώπους, με αποτέλεσμα να εκκενώνονται ολόκληρα χωριά και να ξεκληρίζονται σε καθημερινή βάση οικογένειες, χωρίς κανείς να μπορεί να βοηθήσει. Ο φόβος και η απελπισία οδήγησε τους ανθρώπους στη δημιουργία του χορού του θανάτου, σαν μια ανάγκη προσωπικής έκφρασης και ψυχικής αποτοξίνωσης.

Η ρίζα της λέξης μακάβριος βρίσκεται πιθανότατα στην αραβική *magabir* ή *magabaraq* που σημαίνει νεκροταφείο ή, σύμφωνα με άλλη εκδοχή, στη λατινική λέξη *macheria* που σημαίνει τοίχος, ίσως γιατί συνήθιζαν να ζωγραφίζουν το μακάβριο χορό στους τοίχους των εκκλησιών και των νεκροταφείων. Στους τοίχους της εκκλησίας της Αγίας Έδρας στην Ωβέρνη υπήρχε ζωγραφισμένος ένας μακάβριος χορός. Τον αποτελούσαν ένας ιερωμένος, ένας ιππότης, ένας δεσπότης, ένας Ιακωβίνος, μια αρραβωνιασμένη, ένας τροβαδούρος με πεσμένο λαγούτο, ένας χωρικός, ένας καπουτσίνας και ένα μωρό στην

κούνια με τη μητέρα του. Όλες τις φιγούρες, άσπρες σε ροζ φόντο, τις οδηγούσε χορευώντας ο Θάνατος.

Ο χορός του θανάτου πιστεύεται ότι είχε τις ρίζες του στη Γαλλία και στη συνέχεια διαδόθηκε στη Γερμανία, την Ιταλία, την Ισπανία και την Αγγλία. Η ύπαρξή του συνεχίστηκε σε όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα και προφανώς

έφτασε στο αποκορύφωμά του στον 14ο και 16ο αιώνα, μιας και πολλές αναφορές σ' αυτόν συναντώνται σε ποιήματα, τραγούδια και δράματα ή σε τοιχογραφίες νεκροταφείων, εκ-

κλησιών και μοναστηριών αυτής της εποχής.

Το θέμα του θανάτου, ο οποίος αρπάζει όλα τα άτομα, από αυτοκράτορες μέχρι αγρότες, έγινε δημοφιλές κατά τη διάρκεια όλου του 15ου αιώνα. Υπήρξαν πολυάριθμοι χοροί του θανάτου, οι οποίοι απεικονίσθηκαν σε διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Στην τελετουργία του "χορού του θανάτου", ο θάνατος αναπαριστάται σαν χορευτής, ο οποίος υποχρεώνει τους ανθρώπους, όσο απρόθυμοι και να είναι, να χορέψουν μαζί του. Όλοι παίρνουν μέρος στο χορό με τη σειρά, σύμφωνα με τη διαβαθμισμένη κοινωνική κλίμακα - ενάρετοι και αμαρτωλοί, πλούσιοι και φτωχοί, νέοι και γέροι.

Οι χαρακτηριστές του χορού είχαν συγκεκριμένους ρόλους, παπάς, αυτοκράτορας, καρδινάλιος, κατώτερος καλόγερος ή υπο-

Τμήμα τοιχογραφίας από το Ναό της Αγίας Τριάδας, στο χωριό Hravstojlje της Σλοβενίας.

Στη Γερμανία, ο Χορός του Θανάτου λέγεται Χορός του Αγίου Βίτου.

διάκονος ή βασιλιάδες, πρίγκιπες και βαρόνοι, έως χωρικοί και εργάτες.

Ο θάνατος εμφανίζεται στις χορευτικές παραστάσεις συχνά με ένα μουσικό όργανο. Είναι γνωστό ότι η μουσική έχει συνδεθεί από αρχαιοτάτων χρόνων με τα διάφορα τελετουργικά της ζωής και του θανάτου. Οι Σειρήνες, π.χ., ήταν μεγάλοι μουσικοί και ο Ορφέας απελευθέρωσε την Ευρυδίκη από τον Άδη με τα τραγούδια του.

Το δρώμενο του χορού του θανάτου ξεκινούσε με κήρυγμα ενός μοναχού ο οποίος αναφερόταν στο πόσο αναπόφευκτος ήταν ο θάνατος. Στο τέλος του κήρυγματος παρουσιάζονταν οι αγγελιοφόροι του θανάτου οι οποίοι ήταν ντυμένοι με ένα καλά εφαρμοστό κιτρινωπό λινό κοστούμι το οποίο είχε ζωγραφιστεί έτσι ώστε να μοιάζει με σκελετό. Φορούσαν επίσης στο πρόσωπο και την κλασική μάσκα του Θανάτου της εποχής. Το πρώτο θύμα ήταν συνήθως ο πάπας ή ο αυτοκράτορας.

Ο χορός του θανάτου συνήθως δεν είχε καθορισμένα βήματα, αλλά επικεντρωνόταν στις δραματοποιημένες κινήσεις των χορευτών και συχνά έπαιρνε τη μορφή μιας "Φαραντόλ" (μεσαιωνικός λαϊκός χορός) που χορευόταν σε γραμμή, κρατώντας ο ένας τον άλλον από τα χέρια ή με μαντίλια. Τα μέτρο της μουσικής ήταν 6/8 και τα μουσικά όργανα που χρησιμοποιούσαν συνήθως ήταν το φλάουτο και το ταμπουρίνο.

Η εκκλησία δεν είχε συγκεκριμένη γραμμή πάνω στο θέμα. Σε γενικές γραμμές, τις περισσότερες φορές επέτρεπε τη διεξαγωγή του μακάβριου χορού

όταν δεν διεξαγόταν μέσα στα νεκροταφεία. Πάντως, παρά τις κάποιες απαγορεύσεις, ο χορός αυτός χορευόταν στην Καταλονία μέχρι και το 1930, κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας.

Ο "Μακάβριος Χορός" του Σαιν-Σανς είναι από τα πιο γνωστά & συζητημένα έργα του.

Ο Μποντλέρ, από την ομάδα των λεγόμενων "καταραμένων ποιητών", έγραψε το ποίημα "Μακάβριος Χορός".

Χορικοί χορεύουν τον "Χορό του Αγίου Βίτου" (από πίνακα του Φλαμανδού Πίτερ Μπρέγκελ του νεότερου). "Ομάδες ατόμων, πιασμένες χέρι-χέρι σε κύκλους, χόρευαν εκστασιασμένοι για ώρες ολόκληρες. Δεν είχαν καμία επαφή με το περιβάλλον, ενώ κάποια στιγμή κατέρρεαν από την εξάντληση. Όταν συνέρχονταν, ισχυρίζονταν ότι τη στιγμή του χορού έβλεπαν οράματα πνευμάτων ή αγίων. Άλλοι έλεγαν ότι είχαν την αίσθηση ότι βρίσκονταν βυθισμένοι μέσα σ' ένα ποτάμι αίματος κι έπρεπε να πηδούν ψηλά για να αναπνεύσουν". (Από περιγραφή της εποχής).

Στη Γερμανία, ο χορός του θανάτου ήταν γνωστός ως Χορός του Αγίου Βίτου, από το Αγίου προστάτη κατά της αρρώστιας. Ο χορός εξελισσόταν σε ομαδική υστερία. Το Θάνατο τον παρίσταναν σαν το πιο άθλιο πτώμα, γεμάτο φίδια, με πρησμένη και ανοιγμένη κοιλία και τα εντόσθια κρεμασμένα.

Ο λόγος δημιουργίας του χορού ήταν ο φόβος του ανθρώπου μπροστά στον ανελέητο θάνατο και δείχνει την ικανότητά του να εκφράζει με το χορό όχι μόνο τη χαρά του αλλά και τους φόβους του. Σημαντικό ρόλο στη δημιουργία αυτού του είδους χορού έπαιξε και η βαθιά ανάγκη του ανθρώπου να ξεφύγει από την καταπίεση και τον περιορισμό της έκφρασης που επέβαλε η εκκλησία. Σαν φυσιολογική αντίδραση του κόσμου στο θρησκευτικό φανατισμό της εποχής, στην απίστευτη καταπίεση των φυσιολογικών ορμών του ανθρώπου από την εκκλησία.

Ο Μακάβριος Χορός ή Χορός του Θανάτου, εκτός από το πλήθος των ζωγράφων, έχει απασχολήσει και μουσικούς. Σπουδαία σύνθεση, το συμφωνικό ποίημα *Dance Macabre* (1874), του Γάλλου συνθέτη Καμίγ Σαιν-Σανς (Camille Saint-Saëns), ενώ γνωστό είναι και το ομώνυμο ποίημα του Σαρλ Μποντλέρ, από τη συλλογή *Άνθη του κακού*.

Π. Λ.

Μπαομπάπ Το δένδρο των χιλίων ετών

Ονομάζεται έτσι από τους ιθαγενείς της Αφρικής λόγω της μεγάλης διάρκειας ζωής του. Έχει ωστόσο και άλλα κοινά ονόματα, όπως δένδρο – μπουκάλι, δένδρο του ψόφιου ποντικού (από το σχήμα των καρπών του), ψωμί της μαϊμούς, ανάποδο δένδρο κ.ά. Την τελευταία αυτή ονομασία του δίνουν οι ιθαγενείς με βάση ένα παραμύθι που εξιστορεί ότι όταν ο Θεός το δημιούργησε, αυτό συνεχώς έφευγε από τη θέση του. Γι' αυτό και Εκείνος αποφάσισε να το φυτέψει ανάποδα, με αποτέλεσμα το φύλλωμά του να μοιάζει με ρίζες.

Ο Γάλλος βοτανικός Adanson (από το όνομα του οποίου προέρχεται η λατινική ονομασία του *Adansonia digitata*) κατά το έτος 1724 βρήκε στα νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου (Cabo Verde) δένδρα ηλικίας 6000 ετών όπως διαπίστωσε από την εμπειρική καταμέτρηση των ετησίων δακτυλίων αναπτύξεως του κορμού των, αμφιβόλου ακριβείας βεβαίως. Σήμερα, και με βάση την ραδιοχρονολόγηση, έχει βρεθεί άτομο ηλικίας 1275 ετών.

Είναι ενδημικό είδος της Μαδαγασκάρης αλλά βρίσκουμε και άλλα είδη του σε πολλές περιοχές της Υποσαχάριας Αφρικής μέχρι το Τράνσβααλ, καθώς και στην Αυστραλία, την Υεμένη, την Αραβική χερσόνησο κ.α.

Ανήκει στην ίδια οικογένεια που ανήκει και ο ιβίσκος της Ρόδου, η μολόχα κλπ., τα δε μεγάλα κρεμώδη άνθη του ανοίγουν το βράδυ

κατά την περίοδο που ανθίζουν.

Αποκτά ύψος που υπερβαίνει τα 25 μέτρα και η διάμετρος του κορμού του μπορεί να φτάσει τα 7-11 μέτρα. Στον κορμό του αποθηκεύει τεράστιες ποσότητες νερού

που υπερβαίνουν τα 100 000 λίτρα, για τις περιόδους έντονης ξηρασίας, στην οποία αμύνεται και με την επιπλέον έντονη φυλόπτωση.

Στον κορμό του οι κουφάλες που δημιουργούνται είναι τεράστιες και μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τους ιθαγενείς ως κατοικία ακόμη και ως κατάλυμα φυλακισμένων (φυλακές).

Το μεγαλύτερο σε ηλικία άτομο που έχει βρεθεί χαρακτηρίζεται από κορμό διαμέτρου άνω των 9 μέτρων και περιφέρειας 34 μέτρων.

Ο φλοιός του παρέχει πρώτη ύλη για την παραγωγή χαρτοπολυτού, σχοινιών κλπ. Από τους καρπούς του παράγεται μετά από ζύμωση δροσιστικό αλκοολούχο ηδύποτο, και από τα σπέρματα βρώσιμο λάδι.

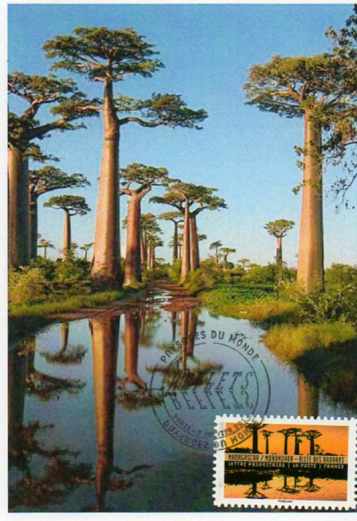
Σήμερα, στο διεθνές εμπόριο, προϊόντα του είδους αυτού χρησιμοποιούνται στην κοσμετολογία, την διατροφή, την ζαχαροπλαστική και την ποτοποιία, με τον ετήσιο τζίρο να υπερβαίνει το ένα δις δολάρια, δεδομένου ότι τα πολυτίμα προϊόντα του είναι πλούσια σε βιταμίνες, αντιοξειδωτικές ουσίες,

άλατα. στερόλες κ.ά.

Γιάννης Σπαντιδάκης
Γεωπόνος - Κηποτέχνης

Άνη και καρποί
του μπαομπάπ

Μάτερχορν Το βουνό, σύμβολο των Άλπεων

Είναι ένα βουνό θρύλος, ένα βουνό έμβλημα. Πρόκειται για μια τεράστια και σχεδόν συμμετρική πυραμιδοειδή κορυφή 4,478 μέτρων, μία από τις υψηλότερες των Άλπεων και ολόκληρης της Ευρώπης. Ανήκει στα Απέννινα όρη, διαθέτει τέσσερις απότομες πλαγιές που ορθώνονται πάνω σε αιώνιους παγετώνες και χωρίζονται από ισάριθμες ράχες που φέρουν τα ονόματα Hötli, Furggen, Leone και Zmutt.

Το Matterhorn, ή ιταλικά Τσερβίνο (Cervino) βρίσκεται στα σύνορα μεταξύ Ελβετίας και Ιταλίας. Βορειοανατολικά βλέπει προς την πόλη Zermatt και προς τα νότια προς την ιταλική πόλη Breuil-Cervinia, στην κοιλάδα της Αόστης. Ανατολικά βρίσκεται το "Theodul Pass", το κύριο πέρασμα μεταξύ της βόρειας και νότιας κοιλάδας, που αποτελούσε από τα Ρωμαϊκά χρόνια σπουδαίο εμπορικό δρόμο.

Ωστόσο, ενώ οι περισσότερες άλλες μεγάλες αλπικές κορυφές είχαν κατακτηθεί από καιρό, αυτό παρέμεινε ακόμα "απόρητο".

Τελικά, η πρώτη ανάβαση στο Matterhorn πραγματοποιήθηκε το 1865 από την ελβετική πλευρά του Ζερμάτ. Όμως το εγχείρημα κατέληξε σε τραγωδία, αφού κατά την κατάβαση τέσσερα από τα μέλη της αποστολής έχασαν τη ζωή τους. Το ιστορικό αυτής της ανάβασης και το τραγικό της αποτέλεσμα υπήρξε θέμα αρκετών κινηματογραφικών ταινιών.

Οι άλλες κορυφές του Matterhorn, από τη βόρεια και από τη δυτική πλευρά, που είναι και η δυσκολότερη, άργησαν πολύ να κατακτηθούν. Η πρώτη κατακτήθηκε το 1931 και

η δεύτερη μόλις το 1962. Αν αναλογιστούμε ότι κορυφές πολύ υψηλότερων βουνών είχαν κατακτηθεί από πολύ παλαιότερα, είναι εύκολα αντιληπτός ο βαθμός δυσκολίας αυτών των αναβάσεων. Υπάρχει ωστόσο ένα ακόμα στοιχείο που φανερώνει αυτή τη δυσκολία και την

επικινδυνότητα κατάκτησης του Matterhorn. Εκτιμάται ότι από την πρώτη ανάβαση του 1865 μέχρι σήμερα, πάνω από 500 αλπινιστές έχουν χάσει τη ζωή τους. Γι' αυτό και αυτή η κορυφή θεωρείται μία από τις πλέον θανατηφόρες στον κόσμο.

Το Matterhorn αναφέρεται συχνά ως "βουνό των βουνών" (Γερμανικά Berg der Berge) και έχει γίνει εικονιστικό έμβλημα των Άλπεων. Από τα τέλη του 19ου αιώνα, όταν έφτασε ο σιδηρόδρομος στην περιοχή, όλο και περισσότεροι ορειβάτες και φυσιολόγους επισκέπτονται, αλλά και μεγάλος αριθμός πεζοπόρων επιχειρούν τον γύρο του βουνού, που απαιτεί επίπονο βάδισμα διάρκειας 10 ημερών.

Από το 1983, το Matterhorn αποτελεί μέρος της Ελβετικής Ομοσπονδιακής Απογραφής Φυσικών Μνημείων.

Π. Λ.

Τοπίο της Αόστης. Στο βάθος το Matterhorn ή Cervino. Το γραμματόσημο έγινε αιτία ελβετο-ιταλικής πολεμικής διότι οι Ιταλοί παρουσιάζουν την εικόνα του βουνού από την ελβετική πλευρά!

“Η Αστερόεσσα Σημαία“ Ο εθνικός ύμνος των ΗΠΑ

Ο “Πόλεμος του 1812” διεξήχθη στην ξηρά και την θάλασσα της Βόρειας Αμερικής, μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, και διάρκεσε από το 1812 ως το 1814. Τον κήρυξαν οι Αμερικανοί εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας επειδή οι Βρετανοί καταλάμβαναν με την βία αμερικανικά καράβια και εξανάγκαζαν τα αμερικανικά πληρώματα να υπηρετήσουν τον βρετανικό στρατό στους ευρωπαϊκούς πολέμους.

Ο **Francis Scott Key** ήταν ένας 35χρονος δικηγόρος που του άρεσε να ασχολείται με την ποίηση. Κατά τη διάρκεια του Πολέμου του 1812, βρέθηκε μάρτυρας σε ένα από τα επεισόδιά του, στη Μάχη της Βαλτιμόρης. Ήταν η νύχτα της 13-14 Σεπτεμβρίου 1814. Ο Key επάνω στο πλοίο **HMS Tonnant** (= κεραυνός), ένα πρώην γαλλικό και τότε βρετανικό πολεμικό, με 80 κανόνια. Προσκεκλημένος του Άγγλου Αντιναυάρχου **Sir Alexander Cochrane**, παρα-

κολουθούσε το ανηλεή **βομβαρδισμό του φρουρίου McHenry**,

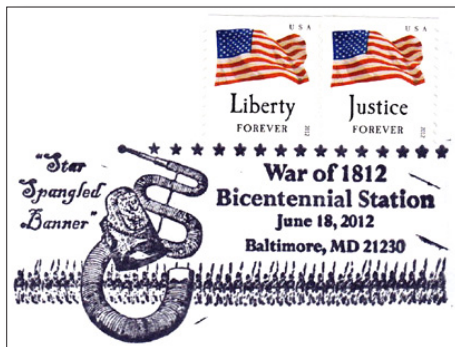
από τα πλοία του Βρετανικού Βασιλικού Ναυτικού που είχαν εισχωρήσει στον κόλπο του Chesapeake.

Η ηρωική αντίσταση των υπερασπιστών του οχυρού τον εντυπωσίασε. Τους έβλεπε να προσπαθούν να υψώσουν τη σημαία στην κορυφή του φρουρίου, παρά τον καταιγισμό των πυρών. Με την επιμονή και την αυτοθυσία τους, το επόμενο πρωί η αστερόεσσα κυμάτιζε στον ιστό της.

Ο ηρωισμός των Αμερικανών μαχητών ξύπνησε μέσα του τον ποιητή και του έδωσε έμπνευση. Μόλις γύρισε στη Βαλτιμόρη, έγραψε ένα ποίημα με τίτλο “Η Άμυνα

του Fort McHenry”, που αργότερα καθιερώθηκε ως το κείμενο του αμερικανικού εθνικού ύμνου με τίτλο “**The Star-Spangled Banner**” (Η αστερόεσσα σημαία).

Η μουσική, πάνω στην οποία γράφτηκαν οι στίχοι, ήταν ένα παλιό, γνωστό τραγούδι

Σφραγίδα για τα 200 χρόνια του “Πολέμου του 1812”

F.S.Key, ποιητής του ύμνου των ΗΠΑ, και σφραγίδα με μουσική και λόγια της αρχής του τραγουδιού.

Το πλοίο **HMS Tonnant**, ο Αντιναύαρχος **Sir Alexander Cochrane**, βομβαρδισμός του φρουρίου **McHenry** και το **USS Constitution**, τρικάρτο των ΗΠΑ με 17 κανόνια που έλαβε μέρος στον Πόλεμο του 1812.

Γραμματόσημα με αποσπάσματα από τα λόγια του ύμνου.

γραμμένο για το ...πιπτό! Τίτλος του "Το τραγούδι του Ανακρέοντα". Το χρησιμοποιούσε μια λέσχη Βρετανών μουσικών και ήταν αφιερωμένο στον Έλληνα βακχικό ποιητή Ανακρέοντα.

Το τραγούδι με τα λόγια του Key αναγνωρίστηκε για επίσημη χρήση από το Πολεμικό Ναυτικό το 1889 και από το Λευκό Οίκο το 1916. Τελικά υιοθετήθηκε ως εθνικός ύμνος των ΗΠΑ με ψήφισμα του Κογκρέσου που δημοσιεύτηκε στις 3 Μαρτίου 1931. Αποτελείται από τέσσε-

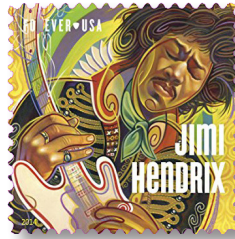
Η σημαία του McHenry του 1814 με 15 άστρα (όσες τότε και οι Πολιτείες) και η σημερινή με 50.

ρις στροφές, αλλά τραγουδιέται συνήθως μόνο η πρώτη στροφή και το πρώτο ρεφρέν.

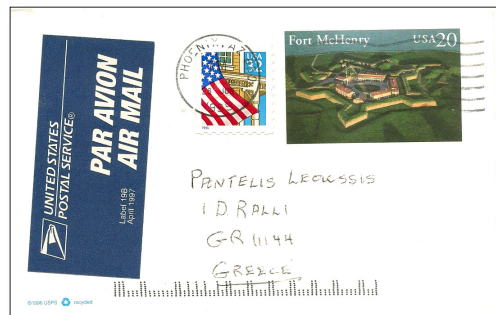
Το 1904, όταν ακόμα ήταν μόνο ύμνος του Ναυτικού, ο Τζιάκομο

Πουτσίνι χρησιμοποίησε τη μελωδία του στην όπερα "Μάνταμ Μπατερφλάι", για να χαρακτηρίσει την αμερικανική εθνικότητα του έρωτα της Μπατερφλάι, του αξιωματικού Pinkerton.

Το 1969, στο Φεστιβάλ του Woodstock, ο **Jimi Hendrix** έκανε μια ιστορική εκτέλεση του αμερικανικού ύμνου με σόλο ηλεκτρική κιθάρα και παραμόρφωση, παρεμβάλλοντας ήχους που θύμιζαν ριφεις βομβών, ως διαμαρτυρία-αντίδραση στον πόλεμο του Βιετνάμ. Αυτός ο πόλεμος είναι καταγγεληθεί από το ρεύμα των "αντικουλτούρα" Ήταν μία από τις δυνατές στιγμές του Woodstock, ένα από τα χαρακτηριστικά του οποίου ήταν η καταγγελία εκείνου του πολέμου.

Π. Λ.

Το φρούριο McHenry σε μονόφυλλο.

Η ελληνική μυθολογία εμπνέει

Πυγμαλίων και Γαλάτεια

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας ταλαντούχος γλύπτης από την Κύπρο που τον έλεγαν Πυγμαλίωνα. Είχε όμως την ατυχία να συναντηθεί με τις Προποιίδες, τις κόρες του Προποίου από την Αμαθούντα της Κύπρου. Η συνάντηση αυτή είχε δυσάρεστη συνέπεια για το νεαρό γλύπτη. Διότι, καθώς οι Προποιίδες είχαν αμφισβητήσει τη θεϊκή υπόσταση της Αφροδίτης, η θεά τις είχε αναδείξει πρώτα σε αρχετυπικές πόρνες (στις πρώτες πόρνες δηλαδή, που εκπορευούνταν έχοντας επιθυμίες που ήταν αδύνατο να ικανοποιηθούν ακόμη και από όλους τους άνδρες μαζί) και κατόπιν τις μεταμόρφωσε σε πέτρες (Οβ., Μετ.220-242). Μόλις αντίκρισε λοιπόν τις Προποιίδες ο Πυγμαλίων, αντιπάθησε όλες τις γυναίκες.

Για τις Προποιίδες κόρες, ο Οβίδιος αναφέρει στις *Μεταμορφώσεις* του πολλά ακόμη κακά που επηρέασαν τον Πυγμαλίωνα. Εκτός από πόρνες, ήταν και μάγισσες που επιδίωξαν σε ανθρωποθυσίες και καταβρόχχιζαν όσους "πελάτες" φιλοξενούσαν.

Έχοντας γίνει αυτό που σήμερα θα ονομάζαμε "μισογύνης", ο μυθικός εικαστικός καλλιτέχνης μας αφοσιώθηκε ακόμα περισσότερο στην τέχνη του και συνέχισε να δημιουργεί νέα έργα, μεταξύ των οποίων και μια πανέμορφη γυναίκα από ελεφαντόδοντο. Ένα άγαλμα τόσο όμορφο και ρεαλιστικό, ώστε το ερωτεύτηκε αμέσως, με πάθος, σαν αληθινή γυναίκα..

Όταν σε λίγο ήρθε η ημέρα των εορτών προς τιμή της Αφροδίτης, αφού πρώτα έκανε προσφορές στο βωμό της θεάς, της ζήτησε να

τον βοηθήσει να βρει μια νύφη που θα ήταν "ζωντανό ομοίωμα της φιλντισένας μου κόρης". Αρχικά είχε σκεφτεί να ζητήσει το ίδιο το άγαλμά του να γίνει ζωντανή γυναίκα. Αλλά πώς να ζητήσεις κάτι το τόσο εξωπραγματικό;

Μετά το τέλος της γιορτής της Αφροδίτης επέστρεψε στο σπίτι και, όπως έκανε συνήθως, φίλησε το άγαλμα στα χείλη, δοκιμάζοντας μεγάλη έκπληξη. Τα χείλη ήταν ζεστά! Φίλησε την κόρη και πάλι, άγγιξε το σώμα της με το δάκτυλο... Το ελεφαντόδοντο είχε χάσει την σκληρότητά του! Η Αφροδίτη είχε ικανοποιήσει την επιθυμία του. Η γυναίκα των ονείρων του ήταν εκεί, ζωντανή, πανέμορφη, θελκτική!

Ο Πυγμαλίων δεν περρίμενε πολύ. Γρήγορα την παντρεύτηκε, με την ίδια την Αφροδίτη να ευλογεί το γάμο, και σε εννέα μήνες γεννήθηκε ένας γιός, ο Πάφος, από το όνομα του οποίου πήρε το όνομα η γνωστή κυπριακή πόλη.

Σύμφωνα με άλλο μύθο, το ζεύγος Πυγμαλίωνα- Γαλάτειας (όπως ονομάστηκε αργότερα η φιλντισένια κόρη) απέκτησε και μία κόρη, την Μεθαρμή.

Ήταν τόση η αγάπη που αναπτύχθηκε μεταξύ του ζευγαριού, ώστε παρέμεινε παροιμιώδης.

Το όνομα Γαλάτεια, που όπως γνωρίζουμε ανήκει σε θαλάσσια νύμφη, δόθηκε στη

σύζυγο του Πυγμαλίωνα πολύ αργότερα και σε άγνωστο χρόνο. Της το έδωσαν συγγραφείς που ασχολήθηκαν και εμπνεύστηκαν από το μύθο.

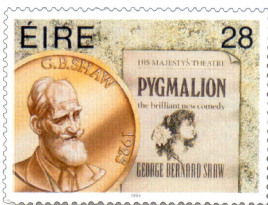
Υπάρχουν πολλές δεκάδες έργων λογοτεχνίας με βάση το μύθο του Πυγμαλίωνα,

"Πυγμαλίων και Γαλάτεια"
(Jean-Léon Gérôme, 1890)

"Πυγμαλίων και Γαλάτεια"
(Francois Boucher, 1767)

"Πυγμαλίων"
του Μπρένναρ Σω (1913)

Φραντς φον Σουπέ. Δεξιά, σκηνή της όπερέτας του "Η Ομορφή Γαλάτεια".

με γνωστότερο όλων το περίφημο θεατρικό του Ζορζ Μπερνάρ Σω με τον ομώνυμο τίτλο, ενώ στα εικαστικά υπάρχει πλήθος έργων, όπως αυτά των Jean-Baptiste Regnault (1786), Agnolo Bronzino, Jean-Léon Gérôme, Honoré Daumier, Auguste Rodin, Ernest Normand, Paul Delvaux, Francisco Goya, Franz von Stuck, François Boucher κ.ά.

Οι Γκαετάνο Ντονιζέτι και Ζαν-Φιλίπ Ραμώ έγραψαν όπερες με θέμα τους Πυγμαλίωνα-Γαλάτεια.

Πολλοί και οι συνθέτες που εμπνεύστηκαν από τον Πυγμαλίωνα και τη Γαλάτεια. Μεταξύ αυτών οι Ζαν-Φιλίπ Ραμώ (όπερα, 1748) ο Γκαετάνο Ντονιζέτι (η πρώτη του όπερα) και Φραντς φον Σουπέ (όπερέτα "Η όμορφη Γαλάτεια").

Π. Α.

Ρεπλική μονόφυλλο με διαφήμιση των γνωστών καταστημάτων του Παρισιού που ονομάστηκαν "ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ" εκμεταλλεύομενα την δημοτικότητα του μυθικού Κύπριου εικαστικού καλλιτέχνη.

Μπομπ Ντίλαν

Μία από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις του θεσμού των Βραβείων Νόμπελ από καταβολής του θεσμού, αν όχι η μεγαλύτερη, ήταν η απονομή του στον Bob Dylan (ΗΠΑ, γ.1941).

Ο Ντίλαν, τραγουδιστής, τραγουδοποιός, μουσικός, ζωγράφος και ποιητής, είναι μία από τις μεγάλες προσωπικότητες της λαϊκής μουσικής της εποχής μας. Σημαντικότερη και δημιουργικότερη περίοδος της σταδιοδρομίας του υπήρξε η δεκαετία του 1960, όταν με τα τραγούδια και τους καυστικούς στίχους

του χρονικογράφησε τα παραγμένα χρόνια της Αμερικής. Τα τραγούδια του έγιναν διάσημα σε ολόκληρο τον κόσμο, άσκησαν τεράστια επίδραση στην αμερικανική και διεθνή κοινωνία, και αποτέλεσαν πρότυπο για μια ατέλειωτη σειρά κατοπινών σπουδαίων τραγουδοποιών. Μερικά μάλιστα από τα τραγούδια του έγιναν αντιπολεμικοί ύμνοι, ιδιαίτερα εναντίον του πολέμου του Βιετνάμ, και αποτέλεσαν συνθήματα πολιτικών κινημάτων της εποχής.

Ήδη από τα πρώτα του τραγούδια, ο Ντίλαν προσέγγισε κοινωνικά ζητήματα και τα επένδυσε μελωδικά με όλα τα γνωστά μουσικά παραδοσιακά στίλ της Αμερικής (φολκ, κάντρι, μπλουζ, γκόσπελ, ροκ εντ ρολ), όσο και της λαϊκής μουσικής της Αγγλίας, Σκοτίας και Ιρλανδίας, όλα με τρόπο ιδιαίτερα εξατομικευμένο.

Ο Μπομπ Ντίλαν, επηρέασε όσο λίγοι την σύγχρονη μουσική αλλά και τη σκέψη όσων μεγάλωσαν ή προβληματίστηκαν με τα τραγούδια του, κυρίως τους στίχους. Αυτό φανερώνει και το σκεπτικό της απόφασης της επιτροπής των βραβείων Νόμπελ Λογοτεχνίας: Επειδή έχει δημιουργήσει νέες ποιητικές εκφράσεις μέσα στη μεγάλη παράδοση του αμερικανικού τραγουδιού.

Α. Τ.

Μουρούνα, μπακαλιάρος, μουρουνέλαιο!

Σίγουρα πολλοί από τους αναγνώστες μας θα θυμούνται πάντα το περίφημο μουρουνόλαδο! Αυτό το ελαιώδες υγρό που γέμιζε το κουτάλι της σούπας και οι μανάδες μας μας κυνηγούσαν στα δωμάτια και στις αυλές για να καταφέρουν να μας το βάλουν στο στόμα. Παρά το γεγονός ότι υπήρχε πάντα μία φέτα πορτοκάλι ή κάποιο άλλο ευχάριστη γεύσης συνόδευμα, αρνούμασταν επίμονα να ανεχτούμε αυτή την γευστική φρίκη. Διότι το μουρουνέλαιο όχι μόνο διέθετε μια βρομερή αδιόρατη ψαρίλα αλλά, και για ώρες μετά, κατά τη χώνεψη, ανέδιδε οσμές απερίγραπτης αηδίας!

Τελικά, οι προστατευτικές -σώφρονες- μητέρες μας πετύχαιναν σχεδόν πάντα το σκοπό τους. Είτε με κλάματα από τους μικρότερους, πάντα με την πειθώ και άλλα παραπλανητικά μέσα, το αηδιαστικό υγρό κατέκλυζε κάποια στιγμή την στοματική μας κοιλότητα. Το καταπίναμε γρήγορα, προσπαθώντας ταυτόχρονα να μετριάσουμε τη φρίκη δαγκώνοντας την πορτοκαλόφλουδα!

Ωστόσο, η συμβολή του μουρουνόλαδου στην ανάπτυξη της γενιάς που πέρασε τα παιδικά της χρόνια την εποχή του πολέμου ήταν σημαντική. Οι περισσότεροι υποσιτιζόμενοι. Κανείς τότε δεν μιλούσε για Βιταμίνη C, για ωμέ-

γα-3 και άλλα σχετικά. Για πολλούς, αν ήταν εξασφαλισμένο το ψωμί, τα υπόλοιπα ήταν πολυτέλειες.

Τότε ήταν που ήρθε το “φριχτό” -όσο και θαυματουργό- μουρουνέλαιο που, αποτελώντας σημαντική πηγή βιταμινών A, D, K και ωμέγα-3 λιπαρά οξέα, βοήθησε να τα βγάλουμε πέρα. Διότι το μουρουνέλαιο συμβάλλει στην πρόληψη πολλών ασθενειών, ανακουφίζει τον πόνο και τις δυσκαμψίες των αρθρώσεων που προκαλεί η αρθρίτιδα, συμβάλλει στη διατήρηση του ασβεστίου και του φωσφόρου στα σωστά επίπεδα στο αίμα, βοηθά στην πήξη του αίματος, αντιμετωπίζει πολλές μεταδοτικές αλλά και χρόνιες ασθένειες. Επιπλέον, βοηθά τα παιδιά να σχηματίζουν γερά κόκαλα, αποτρέπει την ραχίτιδα στους εφήβους και την οστεο-

πόρωση στους ενήλικες.

Οι Βίκιγκ το γνώριζαν και το θεωρούσαν “ιερή” τροφή.

Πήρε το όνομά του από τη μουρούνα, ένα είδος μπακαλιάρου, από το συκώτι της οποίας παράγεται. Ωστόσο, το μουρουνέλαιο εξάγεται από το συκώτι και άλλων λευκών ψαριών, όπως ο κοινός μπακαλιάρος, ο γάδος και ο ιππόγλωσσος.

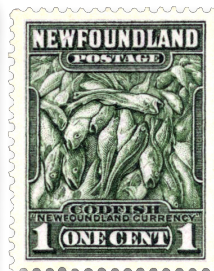
Όλοι γνωρίζουμε βέβαια την μεγάλη σπουδαιότητα του

“Λάδι από συκώτι μουρούνας”

Καναδάς και Ισλανδία είναι μεγάλοι παραγωγοί μπακαλιάρου και μουρουνέλαιου

Υπάρχουν αλιευτικά που εξειδικεύονται στην αλιεία του μπακαλιάρου, αλιεύοντας μεγάλες ποσότητες.

μπακαλιάρου και τη διατροφική του αξία. Μαγειρεμένος θεωρείται εκλεκτό φαγητό, ενώ όσοι έχουν επισκεφτεί τη Μεγάλη Βρετανία θα έχουν σίγουρα δοκιμάσει το δημοφιλές έδεσμα "fish and chips" (ψάρι με τηγανητές πατάτες).

Ζει ως 15 χρόνια, το μήκος του σώματός του φτάνει ως το 1μ. 40 εκ. και το βάρος του μέχρι 15 κιλά. Συνήθως είναι λευκός ή γκρι, αλλά το χρώμα του ποικίλλει από καφέ ως πράσινο ή ακόμα και κόκκινο. Συχνά έχει καφετιά ή κοκκινωπά στίγματα, είτε στο σώμα είτε στο κεφάλι.

Ο μπακαλιάρος συναντάται κυρίως στις βόρειες χώρες και στα ψυχρά κλίματα, ιδιαίτερα στον Ατλαντικό Ωκεανό και τη Βόρεια Θάλασσα, αλλά βρίσκεται και στον Ειρηνικό, Δυτική και Νότια Αφρική και στην Αργεντινή. Πάντως, η ονομασία προέρχεται από το πορτογαλικό *bacalhau*, μιας και οι πρώτοι που το παρατήρησαν ήταν οι Πορτογάλοι θαλασσοπόροι του 16ου αιώνα.

Μεγάλη και η διάδοση του παστού μπακαλιάρου που τα παλιά χρόνια έδινε τη δυνατότητα σε ορεινούς -απομακρυσμένους από τη θάλασσα- πληθυσμούς να γεύονται από καιρό σε καιρό ψάρι. Σήμερα, τόσο ο υδράλατος μπακαλιάρος όσο και η καπνιστή ρέγκα, αποτελούν διατροφική ποικιλία. "Μεζέ" που πολλοί προτιμούν...

Πρώτοι οι Νορβηγοί κατανάλωναν απο-

ξηραμένο βακαλάο κατά τη διάρκεια των ταξιδιών τους και τον διέδωσαν και στη Νότια Ευρώπη. Αργότερα, τη σκυτάλη πήραν οι Άγγλοι, και ήταν αυτοί που μέσω των ναυτικών τους έκαναν γνωστά τα πλεονεκτήματά του μπακαλιάρου σε Αμερική και Καναδά, που μόλις είχαν ανακαλυφτεί. Σημαντικό ρόλο έπαιξαν και οι Βάσκοι θαλασσοπόροι, που διέδωσαν τον βακαλάο στην Αφρική και στην Ασία τον 16ο και 17ο αιώνα.

Ωστόσο, η υπεραλίευση αυτού πολύτιμου διατροφικού αγαθού έχει προκαλέσει πολλές συζητήσεις, συνέδρια και συμφωνίες, χωρίς ακόμα να έχουν τηρηθεί. Ας μην ξεχνάμε επίσης ότι ο συναγωνισμός είχε προκαλέσει επίσης τον γνωστό "Πόλεμο του μπακαλιάρου" (Cod War), που οδήγησε σε "πάγωμα" των διπλωματικών σχέσεων Αγγλίας και Ισλανδίας στη δεκαετία του 1970.

Πιο συγκεκριμένα, ενώ από το τέλος του 14ου μέχρι τον 20ο αιώνα οι Βρετανοί ψαράδες αλίευαν στα Ισλανδικά ύδατα, όταν η Ισλανδία επέκτεινε τη ζώνη αλιείας από 4 σε 12 ναυτικά μίλια, δημιουργήθηκαν συγκρούσεις το 1958, το 1972 και το 1975, με τη συμμετοχή πολεμικών πλοίων που συμμετείχαν για να υποστηρίξουν τα δικά τους αλιευτικά ή να αποτρέψουν την αλιεία σε αυτά του αντιπάλου.

Λάκης Τσάκωνας

Μπακαλιάρος του Ατλαντικού

Υπαίθριος τεμαχισμός μπακαλιάρου

Οι Ιταλοί έχουν όμορφες συνταγές για τον παστό μπακαλιάρου.

- 1 & 2: Διαδικασία υπαίθριας αποξήρανσης του μπακαλιάρου στις αρχές του 20ου αιώνα στην γαλλική αποικία του Saint Pierre et Michelon (Ατλαντικός, κοντά στο Λαμπραντόρ του Καναδά)
3. Το αλιευτικό SHAMROCK III, ένα από τα σκάφη που ενεπλάκησαν στον "Πόλεμο του μπακαλιάρου"

Θέατρο Συρακουσών Ένα από τα ωραιότερα αρχαία θέατρα

Το Ελληνικό Θέατρο των Συρακουσών είναι ένα από τα μεγαλύτερα και πιο σημαντικά γνωστά μνημεία του κλασικού ελληνικού πολιτισμού, το μεγαλύτερο της Ελληνικής Σικελίας. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του είναι ότι είναι εξολοκλήρου σκαμμένα στον ασβεστολιθικό βράχο, σε μια πλαγιά του Τεμενίτη λόφου, με θέα στο γύρω τοπίο που περιλαμβάνει το μεγάλο λιμάνι των Συρακουσών.

Το θέατρο υπέστη αρκετές φορές τροποποιήσεις, με πρώτες μετά το 212 π.Χ., αμέσως μετά την Ρωμαϊκή κατάκτηση των Συρακουσών. Τροποποιήσεις που έγιναν για να καλύψουν τις σκηνογραφικές και πολιτιστικές ανάγκες του κατακτητή. Αργότερα, τα χρόνια της ισπανικής κατοχής, ο χώρος του θεάτρου χρησιμοποιήθηκε μέχρι και για την κατασκευή νερόμυλων για την άλεση σιτηρών, μέσω της αλλαγής της ροής ενός γειτονικού καναλιού.

Το Θέατρο των Συρακουσών έφτασε στην κορύφωση του μεγαλείου του στο τέλος του 4ου αιώνα π.Χ., επί άρχοντος Τιμολέοντος, όταν διασκευάστηκε και απέκτησε το τελικό ημικυκλικό σχήμα, όπως διασώζεται σήμερα.

Έχει διάμετρο 150 μ. και περιλαμβάνει 59 καλά διατηρημένες σειρές εδωλίων, από τις οποίες οι 11 χαμηλότερες καλύπτονταν παλαιότερα από μάρμαρο. Το όλο κοίλο του θεάτρου χωριζόταν σε εννέα κερκίδες, που κάθε μία έφερε ιδιαίτερη ονομασία. Πέντε από αυτές έχουν διασωθεί, χαραγμένες σε βράχο: Ζεϋς, Ηρακλής, Ίερων Β΄, Φιλισίς, και Νηρίς.

Αν αναλογιστούμε ότι σε αυτό τον χώρο που παρουσιάζονται, για παράδειγμα, οι "Πέρσες"

του Αισχύλου (που γράφτηκαν προς τιμήν της νικηφόρας ναυμαχίας της Σαλαμίνας), και πως σ' αυτές τις "ιερές πέτρες" είχε έρθει ο ίδιος ο συγγραφέας, προσωπικά, για να παρουσιάσει το έργο του, είναι αδύνατο να μην ανατριχιάσουμε, να μην ριγήσουμε από πραγματική συγκίνηση.

Στις περιπτώσεις παρουσίασης αρχαίων τραγωδιών στο Θέατρο των Συρακουσών, το σκηνικό του θεάτρου αναπροσαρμόζεται, κατασκευάζονται σκηνικά από ξύλο

ή άλλο υλικό ώστε να αποδίδεται η υφή και το χρώμα του βράχου και να δίνεται όσο το δυνατό μία πραγματική ιδέα του πώς σκηνογραφούνταν οι τραγωδίες της αρχαίας Ελλάδας. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τις κωμωδίες, στις οποίες οι αρχαίοι Έλληνες ήταν επίσης αυθεντίες.

Την τρέχουσα χρονιά, έχουν προγραμματιστεί να παρουσιαστούν στο Ελληνικό Θέατρο των Συρακουσών οι τραγωδίες "Επτά επί Θήβαις" του Αισχύλου, οι "Φοίνισσες" του Ευριπίδη και η κωμωδία "Βάτραχοι" του Αριστοφάνη. Η έναρξη των παραστάσεων ορίστηκε για τις 6 Μαΐου 2017 και θα ολοκληρωθούν

στις 9 Ιουλίου 2017.

Για τρίτη συνεχή χρονιά έχουν προβλεφθεί οι "Giornate Siracusane" (Συρακουσιανές Ημέρες). Πέντε ημερομηνίες, δηλαδή, αφιερωμένες ειδικά στους κατοίκους της περιοχής των Συρακουσών, κατά τις οποίες το εισιτήριο θα είναι μόνο 15 ευρώ.

Paolo Oliva

Από το διαδικτυακό περιοδικό "Avventura Filatelica" (Φιλοτελική Περιπέτεια) (Μάιος 2017)

"Ελληνικό Θέατρο Συρακουσών, Ορέστεια του Αισχύλου"

Τζορτζ Πολκ Το θύμα μιας παραγμένης εποχής

Ο Τζορτζ Πολκ (George Polk) ήταν ένας τριανταπεντάχρονος Αμερικανός δημοσιογράφος, γεννημένος στο Fort Worth του Τέξας στις 17 Οκτωβρίου 1913.

Μετά από σπουδές δημοσιογραφίας στο Πανεπιστήμιο της Αλάσκα, υπηρέτησε στο στρατό των ΗΠΑ και συμμετείχε στις μάχες του Ειρηνικού. Αναπακριτής του ιδιωτικού τηλεοπτικού καναλιού CBS (Columbia Broadcasting System) για θέματα Ελλάδας και Μέσης Ανατολής, στάλθηκε στην Ελλάδα για να καλύψει δημοσιογραφικά τον Ελληνικό Εμφύλιο.

Στις αρχές Μαΐου 1948 χάθηκαν τα ίχνη του. Βρέθηκε λίγο πριν τις 16 του ίδιου μηνός από ένα βαρκάρη να επιπλέει στο κόλπο της Θεσσαλονίκης. Ήταν δεμένος χειροπόδαρα, με μια σφαίρα στο κεφάλι, και σε προχωρημένη σήψη.

Πέντε μέρες πριν είχε σταλεί στο Γ' Αστυνομικό Τμήμα Θεσσαλονίκης, από άγνωστο αποστολέα, φάκελος που περιείχε την ταυτότητά του.

Οι συνθήκες του θανάτου του εξακολουθούν να παραμένουν μυστήριο και να αποτελούν αιτία διαμάχης. Μετά από έρευνες της Αστυνομίας της εποχής, κατηγορήθηκαν ως ένοχοι τρία μέλη του κομμουνιστικού κόμματος: Οι Γρηγόριος Στακτόπουλος, Βαγγέλης Βασβανάς και Αδάμ Μουζενίδης. Ωστόσο, περαιτέρω έρευνες ανακάλυψαν ότι οι Μουζενίδης και Βασβανάς την στιγμή της δολοφονίας δεν βρίσκονταν στην περιοχή, και ότι ο Στακτόπουλος είχε ομολογήσει το έγκλημα μετά από βασανιστήρια.

νιστήρια.

Νεότερες υποθέσεις δείχνουν ότι Τζορτζ Πολκ μπορεί να ήταν θύμα μιας μικρής ομάδας ακροδεξιών, που πιθανώς ενεργούσαν με εντολές της ελληνικής κυβέρνησης και των αρχών των ΗΠΑ.

Ήταν γνωστό ότι ο Πολκ είχε επικρίνει στις αναποκρίσεις του τόσο την ελληνική κυβέρνηση όσο και τους κομμουνιστές, χωρίς να αφήνει εκτός κριτικής και την κυβέρνηση της χώρας του. Για παράδειγμα, είχε ισχυριστεί ότι Έλληνες κυβερνητικοί υπάλληλοι είχαν καταχραστεί 250.000 δολάρια (σημερινά 2,5 εκατομμύρια δολάρια) που είχαν δοθεί ως εξωτερική βοήθεια από τη Κυβέρνηση Τρούμαν, μια χρέωση που δεν αποδείχθηκε ποτέ. Ταυτόχρονα, ο Πολκ υπήρξε ιδιαίτερα επικριτικός προς την κυβέρνηση Τρούμαν για την ανεπιφύλακτη στήριξη στο τότε δεξιό, αυταρχικό καθεστώς της Ελλάδας. Οι εχθροί του, επομένως, βρίσκονταν σε όλα τα στρατόπεδα.

Εβδομήντα χρόνια μετά, το ερώτημα δεν έχει βρει πειστικές απαντήσεις για το ποιον συνέφερε η δολοφονία του και ποιοι είναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί της.

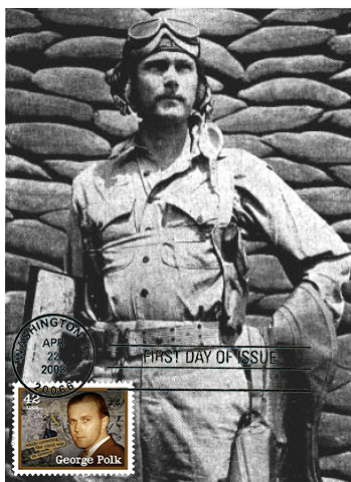
Από το 1949 έχει καθιερωθεί στις ΗΠΑ δημοσιογραφικό βραβείο στη μνήμη του, και ο σκηνοθέτης Δήμος Θέος γύρισε το 1967 ταινία με θέμα την "Υπόθεση Πολκ".

Ο Τζορτζ Πολκ είχε παντρευτεί την Ελληνίδα αεροσυνοδό Ρέα Κοκκώνη.

Π. Λ.

Στο σημείωμα, αριστερά του γραμματοσήμου, αναγράφεται: "Πέθανε) ενώ κάλυπτε τον Εμφύλιο Πόλεμο στην Ελλάδα"

Ο Τζορτζ Πολκ κάπου στα 1943, όταν υπηρετούσε στο ναυτικό των ΗΠΑ.

Από τα γεγονότα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου

1948/49 - Η αερογέφυρα του Βερολίνου

Μετά τη νίκη των Συμμάχων επί της ναζιστικής Γερμανίας και το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το "Deutsche Reich" ήταν χωρισμένο σε ζώνες κατοχής. Η Α1 ήταν η ρωσική ζώνη (αργότερα μετονομάστηκε σε RDA), ενώ στα δυτικά της χώρας βρίσκονταν η γαλλική, η αγγλική και η αμερικανική. Αυτοί οι τρεις δυτικοί τομείς, θα διαμορφώσουν αργότερα την "Bundesrepublik Deutschland" (Ομοσπονδιακή Γερμανία).

Το Βερολίνο ήταν στο κέντρο της σοβιετικής ζώνης κατοχής και χωριζόταν σε τέσσερις τομείς: τον αμερικανικό, τον βρετανικό, τον γαλλικό και τον σοβιετικό. Η πόλη διοικείτο από το Συμμαχικό Συμβούλιο Ελέγχου, στο οποίο ανήκε και η Σοβιετική Ένωση. Όμως οι εντάσεις στους κόλπους του ήταν συχνές και, στις 20 Μαρτίου 1948, οι Σοβιετικοί αποχώρησαν από το Συμβούλιο, ενώ στη συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου Ελέγχου της 16 Ιουνίου 1948 αρνήθηκαν να παραστούν, οπότε το Συμβούλιο έπαψε να λειτουργεί.

Οι δυτικές δυνάμεις κατοχής προσπάθησαν ανεπιτυχώς να διαπραγματευτούν με τους Σοβιετικούς για μία νομισματική μεταρρύθμιση στη Γερμανία. Οι διαπραγματεύσεις δεν καρποφόρησαν. Έτσι, στις 20 Ιουνίου 1948, στις τρεις περιοχές που κατείχαν οι Δυτικοί και που αργότερα θα γίνουν Δυτική Γερμανία, εισήχθη το γερμανικό μάρκο. Σύμφωνα με τον Στάλιν, η ενέργεια

αυτή αποτέλεσε παραβίαση των συμφωνιών της Γιάλτας, αφού στη Γιάλτα είχε συμφωνηθεί ότι οι Σύμμαχοι θα λάβαιναν τις αποφάσεις που αφορούν το μέλλον της Γερμανίας από κοινού.

Στις 23 Ιουνίου του 1948, η Σοβιετική Ένωση εισήγαγε το δικό της νόμισμα, τόσο στις περιοχές που κατείχε, όσο και στο σύνολο της πόλης του Βερολίνου, γεγονός που απέρριψαν οι Δυτικοί, χαρακτηρίζοντας το ρούβλι άνευ ισχύος στο δυτικό τομέα.

Τότε ήταν που η Σοβιετική Ένωση απάντησε με τον αποκλεισμό του Δυτικού Βερολίνου.

Μια ημέρα αργότερα, στις 24 Ιουνίου, το γερμανικό μάρκο, επισημασμένο με το γράμμα Β, εισήχθη και στο Δ. Βερολίνο. Σε απάντηση, οι Σοβιετικοί έκλεισαν τους δρόμους πρόσβασης στην πόλη, εγκαινιάζοντας τον αποκλεισμό του Βερολίνου. Κατά τη διάρκεια της νύχτας της 23ης προς την 24η Ιουνίου διέκοψαν μάλιστα και την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος. Χωρίς προειδοποίηση, νωρίς το πρωί, όλοι οι δρόμοι γύρω από το Δυτικό Βερολίνο ήταν κλειστοί.

Υπήρχαν όμως συμφωνίες μεταξύ Σοβιετικών και Δυτικών για τη χρήση των αεροδιαδρόμων πάνω από τα κατεχόμενα. Γι' αυτό και τα Δυτικά αεροπλάνα μπορούσαν να υπερίπτανται της σοβιετικής ζώνης χωρίς οποιοδήποτε εμπόδιο.

Οι Δυτικοί Σύμμαχοι

Εκδόσεις Γερμανίας και ΗΠΑ (κάτω) σε ανάμνηση της αερογέφυρας του Βερολίνου.

Επετειακές εκδόσεις για την αερογέφυρα. Στο κέντρο: Se tenant βινιέτα (ενωμένη) στο εσωτερικό τευχιδίου.

έπρεπε τώρα να εφοδιάζουν αεροπορικάς 2,2 εκατομμύρια Βερολινέζους και 8000 συμμαχικούς στρατιώτες με τις οικογένειές τους.

Στις δυτικές πρωτεύουσες και στα μέσα ενημέρωσης, όλες αυτές οι κινήσεις των Σοβιετικών ερμηνεύονταν ως προσπάθεια εξαναγκασμού των Δυτικών Συμμάχων να εγκαταλείψουν το Δυτικό Βερολίνο. Η καχυποψία, η αυξανόμενη δυσπιστία και η έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των δυτικών τομέων και του Ανατολικού, επηρέαζαν και τις δύο πλευρές. Ωστόσο, η Δύση, παρέβλεψε τα στρατηγικά κίνητρα της Σοβιετικής Ένωσης και επικεντρώθηκε μόνο στις δράσεις που έπρεπε να αναλάβει για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντά της στο Δυτικό Βερολίνο.

Στις 26 Ιουνίου, οι Αμερικανοί εγκαινίασαν μια αερογέφυρα προς το Δυτικό Βερολίνο και στις 28 ακολούθησαν οι Βρετανοί. Κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Αμερικανοί είχαν αποκτήσει εμπειρία, καθώς είχαν διοργανώσει αερογέφυρα στην Κίνα. μέσω Ιμαλαίων, για τον ανεφοδιασμό των στρατευμάτων του Τσανγκ Κάι-Σεκ. Χρησιμοποίησαν το αεροδρόμιο του Tempelhof, το βρετανικό του Gatow και, αργότερα, το γαλλικό του Tegel. Οι Γάλλοι περιορίστηκαν στον εφοδιασμό των

δικών τους στρατευμάτων επειδή χρειάζονταν τα αεροπλάνα τους για τον πόλεμο στην Ινδοκίνα.

Το πρώτο αμερικανικό αεροσκάφος προσγειώθηκε στο Tempelhof του Δ. Βερολίνου στις 26 Ιουνίου. Ήταν η αρχή του αμερικανικού σχεδίου "Vittles", ενώ το αντίστοιχο βρετανικό σχέδιο "Plane fare" ξεκίνησε δύο ημέρες αργότερα. Οι Γάλλοι, απασχολημένοι με την Ινδοκίνα, δεν συμμετείχαν.

Χάρη σε αυτή την αερογέφυρα, μεταξύ 26 Ιουνίου 1948 και 12 Μαΐου 1949, το Δ. Βερολίνο τροφοδοτήθηκε από τις ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο με όλα τα απαραίτητα. Αρχικά, μεταφέρονταν 750 τόνοι εφοδίων ημερησίως, ενώ στο τέλος Ιουλίου 1948 το βάρος των εφοδίων έφτασε τους 2000 τόνους την ημέρα. Ωστόσο, το μεγάλο ρεκόρ πραγματοποιήθηκε στις 15 και 16 Απριλίου 1949, όταν 12.849 τόνοι εμπορευμάτων μεταφέρθηκαν με 1.398 πτήσεις, σε μόλις 24 ώρες.

Για τη διαχείριση αυτού του μεγάλου αριθμού πτήσεων, χρησιμοποιήθηκε το ακόλουθο σύστημα:

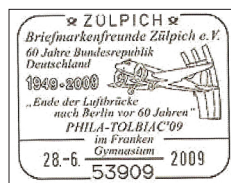
- Οι αεροδιάδρομοι ήταν μονόδρομοι. Οι πτήσεις γίνονταν από το Αμβούργο και τη Φρανκφούρτη προς το Βερολίνο και από το Βερολίνο στο Ανόβερο.

Κάρτα Μάξιμουμ με το μνημείο που ανεγέρθηκε σε ανάμνηση της αερογέφυρας στο Βερολίνο.

Το μνημείο της αερογέφυρας σε μονόφυλλο και αναμνηστική σφραγίδα.

Αναμνηστικές επετεϊκές σφραγίδες της αερογέφυρας, με "60 χρόνια από το τέλος του αποκλεισμού", κλπ.

- Τα αεροπλάνα πετούσαν ταυτόχρονα σε 5 διαφορετικά υψόμετρα.

- Οι πιλότοι δικαιούνταν μια μόνο προσπάθεια προσγείωσης. Σε περίπτωση αποτυχίας, έπρεπε να επιστρέψουν με το φορτίο τους πίσω στη Δ. Γερμανία.

Με αυτό το σύστημα, ένα αεροπλάνο μπορούσε κάθε τρία λεπτά να προσγειώνεται στο Βερολίνο. Μετά την εκφόρτωση, που διαρκούσε μισή ώρα, το άδειο αεροπλάνο επέστρεφε στη Δ. Γερμανία.

Από τον Ιούνιο 1948 έως το Μάιο του 1949 μεταφέρθηκαν συνολικά περίπου 2,3 εκατομμύρια τόνοι εμπορευμάτων, συμπεριλαμβανομένων 1,44 εκατομμυρίων τόνων άνθρακα, 490.000 τόνων τροφίμων και 160.000 τόνων οικοδομικών υλικών για την ανάπτυξη των αερολιμένων.

Αυτό το γιγαντιαίο εγχείρημα δεν πραγματοποιήθηκε χωρίς αν-

Αεροπλάνα πάνε και έρχονται. Συμβολική απεικόνιση της αερογέφυρας.

Μία ακόμα έκδοση για την επέτειο της λήξης του αποκλεισμού του Βερολίνου

θρώπινα θύματα. Κατά τη διάρκεια των 278.000 πτήσεων έχασαν τη ζωή τους 31 Αμερικανοί, 41 Βρετανοί και 6 Γερμανοί.

Τελικά, η αερογέφυρα λειτουργησε για σχεδόν ένα χρόνο, κάνοντας σαφές στη Σοβιετική Ένωση ότι ο αποκλεισμός ήταν περιττός αφού δεν της πρόσφερε κανένα διαπραγματευτικό χαρτί στις συμφωνίες σχετικά με το μέλλον της Γερμανίας. Γι' αυτό και ο αποκλεισμός του Βερολίνου έληξε στις 12 Μαΐου 1949.

Δύο χρόνια μετά, το 1951, ανεγέρθηκε στη Φρανκφούρτη ένα μεγαλειώδες μνημείο αφιερωμένο στην αερογέφυρα του Δ. Βερολίνου.

Johannes Trithenius
Περιοδικό *Belgaphil*
Αρ. 36, Οκτώβριος 2014
Μετάφραση-προσθήκες: Π. Λ.

Μπλε και κόκκινη μηχανική σφραγίδα από το ιστορικό αεροδρόμιο Tempelhof του Βερολίνου μέσω του οποίου εφοδιαζόταν η πόλη κατά τη διάρκεια του αποκλεισμού.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ελληνικής Φιλοτελικής Ομοσπονδίας, μετά το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του εξαιρετικού φιλοτελιστή και ανθρώπου

Νίκου Βρεττάκου

Προέδρου της Φιλοτελικής Εταιρείας Πειραιά, συνήλθε εκτάκτως σήμερα, 19 Απριλίου 2017, και αποφάσισε ομόφωνα:

1. Να εκπροσωπηθεί το Διοικητικό Συμβούλιο στη νεκρώσιμο ακολουθία
2. Να εκφραστούν θερμά συλλυπητήρια του Διοικητικού Συμβουλίου στους οικείους του
3. Να δημοσιευθεί το παρόν ψήφισμα στον περιοδικό φιλοτελικό τύπο

Αθήνα, 19 Απριλίου 2017

Ο Πρόεδρος
Παντελής Λεούσης

Ο Γενικός Γραμματέας
Γιάννης Παναγόπουλος

Από προσωπικές αναμνήσεις

Πίνα και πινοκάβουρας

Μια αγαστή συνεργασία

Όποιος έχει ασχοληθεί με το βυθό της θάλασσας και έχει γίνει αυτόπτης παρατηρητής των θαυμάσιων πλασμάτων της, σίγουρα θα έχει παρατηρήσει ένα μεγαλύτερο τριγωνικό μαλάκιο που μοιάζει με τεράστιο μύδι και “ακούει” στο όνομα Πίνα.

Κάποτε, όταν τα καλοκαίρια οι επαγγελματικές υποχρεώσεις με κρατούσαν για μεγάλα διαστήματα κοντά στη θάλασσα και το υποβρύχιο ψάρεμα ήταν καθημερινή μου ενασχόληση, είχα την ευκαιρία να “ανακαλύψω” πολλών ειδών θαλασσινά. Παρά την αδυναμία μου στα χταπόδια και τα αυτοκρατορικά στρείδια, δεν αγνόησα και τις πίνες, που όρθωναν προκλητικά τα τριγωνικά κελύφη τους στην άμμο. Μέσα στις πίνες λοιπόν, παρατήρησα μία συνύπαρξη-συγκατοίκηση που μου φάνηκε ιδιαίτερα πρωτότυπη και ενδιαφέρουσα.

Σε κάθε πίνα που άνοιγα, συναντούσα ένα μικρό καβουράκι, όχι μεγαλύτερο από 2 εκατοστά, με ιδιαίτερα μαλακό και άχρωμο καβούκι. Σε συνδυασμό με την περιέργεια και την περαιτέρω έρευνα έκανα την εξής διαπίστωση:

Η πίνα κρατά μονίμως μισάνοιχτα τα δύο κελύφη της, ώστε να περνά ανάμεσα το νερό με το φυτοπλαγκτόν και να συγκαταεί αυτό που χρειάζεται για τη διατροφή της. Όμως, καθώς αποτελεί εκλεκτό μεζέ για τα ψάρια -ανέκαθεν αποτελούσε περιζήτητο δόλωμα- και δεν διαθέτει μάτια για να βλέπει εγκαίρως τον εισβολέα ώστε να του κλείσει “την πόρτα”, επινόησε μία “σοφή” λύση. Συνεταιρίστηκε με αυτό το καβουράκι. Καθώς οι κάβουρες διαθέτουν άριστη όραση, με την παραμικρή εμφάνιση του κινδύνου ο συγκάτοικος ειδοποιεί με μία κίνηση την “σπιτονοικοκυρά” και η πίνα κλείνει ερμητικά την

είσοδο. Σε αντάλλαγμα γι’ αυτή την υπηρεσία, η πίνα προσφέρει στο καβούρι στέγη και τροφή.

Οι πίνες δεν ήταν ασφαλώς στις πρώτες αλιευτικές μου προτεραιότητες. Ζήτημα αν οδήγησα στο τηγάνι καμιά δεκαριά, καθώς και τρεις-τέσσερις για να ευχαριστήσω μία φίλη ζωγράφο που ήθελε να χρησιμοποιήσει τα κελύφη τους ως καμβά. Όταν κάποτε είδε μία μεγάλη, πίναν από 70 εκατοστά, που είχε αλιεύσει στη λίμνη Ηραίου Βουλιαγμένης, με εκλιπάρησε να μερικές. Πράγματι, παρά τη δυσκολία να ανασυρθούν από το βυθό πίνες τέτοιου μεγέθους, της έκανα το χατίρι. Ήταν αρκετά βαθιά και για να ξεκολλήσουν έπρεπε να τις αγκαλιάσω και να τις συστρέψω για αρκετό διάστημα. Είχα φροντίσει να φορώ το σχετικό μπλουζάκι. Αλλιώς, η άγρια επιφάνεια τους θα μου κομμάτιαζαν το στήθος.

Οι πίνες στερεώνεται στο βυθό με την βύσσο, ένα σύνολο ανθεκτικών νημάτων από υλικό που εκκρίνουν. Η δυσκολία στην αποκόλληση της μεγαλύτερης πίνας οφείλεται στο ότι αυτά τα “νήματα” είναι πολλά και πηγαίνουν σε μεγάλο βάθος, προστατεύοντάς της έτσι από τα ρεύματα και τις αναταράξεις του βυθού. Η ανθεκτικότητά των ινών της βύσσου φαίνεται και από το ότι με αυτά κατασκευάζονται μεταξένια υφάσματα, ιδιαίτερα στην νότια Ιταλία και στη Σικελία. Επίσης, από τη βύσσο κατασκευάζουν κάλτσες και γάντια.

Πάντως, καθώς το είδος κινδυνεύει άμεσα με εξαφάνιση, η αλιεία της πίνας έχει ήδη περιοριστεί σημαντικά.

Αξέχαστα καλοκαίρια!

Π. Λ.

Ένα αρχέγονο όπλο

Η σφεντόνα

Για τη γνωστή μας σφεντόνα και τον τρόπο κατασκευής της μάλλον δεν χρειάζεται να πούμε πολλά πράγματα, καθώς πολλοί από εμάς (τους παλαιότερους) μπήκαμε στον πειρασμό να γίνουμε “σφενδοπιστές”, δοκιμάζοντας τις όποιες ικανότητές μας στους δημόσιους ηλεκτρικούς λαμπτήρες, στο τζάμι του μισητού γείτονα, ή στα σπουργίτια και τατσιμπογιαννάκια του απέναντι δέντρου!

Ωστόσο, για όσους νεότερους δεν γνωρίζουν, η σφεντόνα κατασκευάζεται από ένα διχαλωτό κλαδί σε σχήμα “Υ”, δύο λουριδες λάστιχου συνδεδεμένες στις δύο άνω άκρες του “Υ” και ένα μικρό κομμάτι δέρματος που συνδέει τις δύο ελεύθερες άκρες των λάστιχων και προορίζεται για τη φιλοξενία του “βλήματος”. Τα βλήματα είναι συνήθως μικρές πέτρες, ή, για τους πιο “άτακτους”, μεταλλικά σφαιρίδια από παλιό ρουλεμάν, για να κάνουν μεγαλύτερη ζημιά.

Καθώς η εκσφενδόνιση του βλήματος στις σύγχρονες σφεντόνες γίνεται με την τάση και εκτόνωση των δύο ελαστικών ιμάντων τους, είναι φυσικό η ιστορία τους να συνδέεται με την τεχνική πρόοδο της χημείας του καουτσούκ του τέλους του 19ου αιώνα και την εφεύρεση του ελαστικού.

Τα παλιά, δύσκολα χρόνια που οι άνθρωποι δεν είχαν επάρκεια πρωτεΐνων, οι σφεντόνες συνέβαλαν σε κάποιο βαθμό στην εξασφάλισή τους μέσω του κυνηγιού. Με την άσκηση

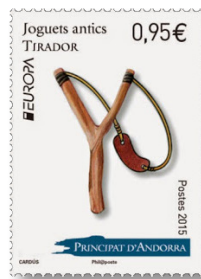
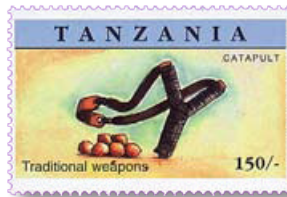
και την τριβή, το πρωτόγονο αυτό όπλο γινόταν αρκετά αποτελεσματικό ώστε να εξασφαλίζει θηράματα όπως ορτύκια, περιστέρια, φασιανούς, κουνέλια, σκίουρους κλπ.

Ενώ παραδοσιακά οι σφεντόνα είναι “εργαλείο” που το κατασκεύαζαν οι ίδιοι οι χρήστες της, από το 1918 εμφανίστηκαν στο εμπόριο περίτεχνα κατασκευασμένες και με το “Υ” από χυτοσίδηρο. Αργότερα ακολούθησαν νέοι εξελιγμένοι τύποι, το 1946 και το 1948, με πολύ καλύτερες επιδόσεις και αποτελεσματικότητα.

Όχι σπάνια, η σφεντόνα χρησιμοποιήθηκε και σε διαγωνισμούς στόχευσης. Τη δεκαετία του 1940 ιδρύθηκε μάλιστα στον Άγιο Μαρίνο της Καλιφόρνιας η Εθνική Ένωση Σφεντόνας, η οποία διοργάνωσε και αγώνες εθνικού επιπέδου.

Ενδιαφέρον έχει επίσης η πληροφορία ότι παρά τη φήμη της ως εργαλείο ανηλίκων, το 80% των πωλήσεων σφεντόνας στις ΗΠΑ ήταν σε άνδρες άνω των 30 ετών. Ένας μάλιστα γνωστός κατασκευαστής σφεντόνων από αλουμίνιο ανέφερε ότι περίπου το ένα τρίτο των πελατών του ήταν γιατροί!

Εκτός όμως από εργαλείο για “άτακτα” παιδιά, κυνηγούς ή σκοπευτές, οι σύγχρονες σφεντόνες έχουν κατά καιρούς χρησιμοποιηθεί και ως στρατιωτικό όπλο, κυρίως από ανταρτικές δυνάμεις, λόγω της έλλειψης πόρων για την προμήθεια κανονικών όπλων και της άγνοιας της τεχνολογίας κατασκευής τους.

(Μονόφυλλο Ρουμανίας)

Στις παραστάσεις της διακόσμησης της Στήλης του Τραϊανού, περιλαμβάνονται σφενδοπιστές.

Γνωστότερο τέτοιο παράδειγμα είναι η χρήση σφεντόνων από τον Ιρλανδικό Δημοκρατικό Στρατό.

Ωστόσο, η νεότερη γνωστή μας σφεντόνα έχει και την προ-ιστορία της. Όλοι γνωρίζουμε από τη Βίβλο ότι ο Δαυίδ κατατρόπωσε το γίγαντα Γολιάθ με τη σφεντόνα του. Ο τύπος αυτός σφεντόνας ήταν διαφορετικός. Αποτελείτο από μια μαλακή ταινία σαν ζώνη, συχνά από δέρμα, που σχημάτιζε στη μέση μια τσέπη και επεκτεινόταν στις δύο άκρες σε μήκος άνισο. Μερικές φορές οι άκρες κατέληγαν σε λαβές. Η δύναμη και η ταχύτητα της εκτόξευσης στηριζόταν στη φυγόκεντρο δύναμη. Οι γρήγορες περιστροφές του ιμάντα που συγκρατούσε την πέτρα-βολίδα, δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για την εκσφενδόνισή της με δύναμη και ταχύτητα.

Οι παλαιότερες σφεντόνες ήταν από πλεγμένο λινάρι και βρέθηκαν στον τάφο του Τουταγχαμών, που πέθανε περίπου το 1325 π.Χ. Οι αμέσως μετά ιστορικά γνωστές είναι αυτές που

Ο Δαυίδ κρατά το κεφάλι του νεκρού Γολιάθ, τον οποίο εξόντωσε με τη σφεντόνα. (από πίνακα του Καραβάτζο)

κούς Πολέμους.

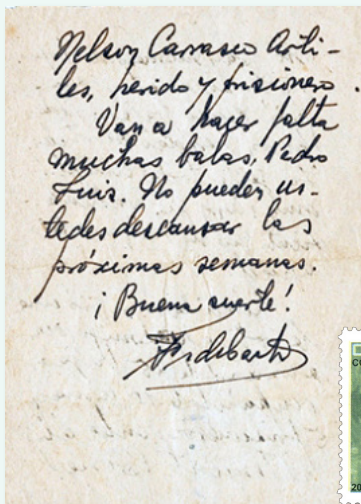
Τέλος, αναφορές για τη χρήση της παλαιού τύπου σφεντόνας υπάρχουν στην γαλλική ιστορία, όταν το 1572 χρησιμοποιήθηκε ως πολεμικό όπλο κατά την πολιορκία της πόλης Sancerre (θρησκευτικός πόλεμος μεταξύ Ουγενότων και Καθολικών του βασιλιά Καρόλου Η'), από τους υπερασπιστές της εναντίον των στρατευμάτων του βασιλιά.

Α. Τ.

Κάρολος Ε' της Γαλλίας. Οι σφεντόνες των Ουγενότων του Κελβίνου ταλαιπώρησαν το στρατό του στο Σανσέρ.

Επιστολή του Φιντέλ Κάστρο

Πρόσφατα, ένας αμερικανικός οίκος δημοπρασιών εκπλειστηρίασε εξασέλιδη χειρόγραφη επιστολή του του Φιντέλ Κάστρο, γραμμένη το 1958, την εποχή που η επαναστατική του δράση ενάντια στο καθεστώς του δικτάτορα Μπατίστα βρισκόταν στο αποκορύφωμά της. Στην επιστολή περιγράφονται με λεπτομέρειες γεγονότα των επιχειρήσεων των ανταρτών του, και καταλήγει με τις λέξεις "¡buena suerte!" (καλή τύχη!) και την χαρακτηριστική υπογραφή του, "FideCastro". Η επιστολή πουλήθηκε αντί 2.415 δολαρίων.

Σίγουρα, ο αγοραστής προσδοκά ότι αργότερα η επιστολή του Φιντέλ θα πουληθεί πολύ ακριβότερα.

Α. Τ.

Ανοικτή επιστολή...

...προς νέους θεματικούς

Η "Ανοικτή Επιστολή" είναι μία μόνιμη στήλη του περιοδικού μας, στην οποία παρουσιάζονται όλες οι χρήσιμες πληροφορίες για τον καταρτισμό μιας θεματικής συλλογής που φιλοδοξεί να εκτεθεί σε επίσημη εθνική έκθεση ή έκθεση FIP-FEPA, από την επιλογή του θέματος, του χαρτιού και του φιλοτελικού υλικού, μέχρι και την καλύτερη αισθητική της παρουσίαση.

Οι Βινιέτες "se-tenant"

Αν μας προβληματίζει η χρησιμότητα και η "νομιμότητα" της χρήσης των βινιετών που συνοδεύουν τα "προσωπικά γραμματόσημα" που μας ήρθαν τελευταία στη μόδα και που οι εκδόσεις τους διαδέχονται η μία την άλλη με γρήγορους ρυθμούς, υπάρχουν και βινιέτες που συνδεδεμένες με κανονικά, παραδοσιακά γραμματόσημα, όχι μόνο δεν μας προβληματίζει η θεματική χρήση τους, αλλά και αποδεικνύει φιλοτελική γνώση που επιβραβεύεται την κατάλληλη ώρα.

Ο λόγος για τις βινιέτες "se-tenant" (από το γαλλικό ρήμα se tenir = συνδέομαι, συγκρατούμαι), οι οποίες συνδέονται συνήθως με οδόντωση με ένα γραμματόσημο, δεν έχουν ονομαστική αξία και -επομένως- δικαίωμα ταχυδρόμησης από μόνες τους, και που σχεδόν πάντα φέρουν χρησιμότερες θεματικές πληροφορίες, ενισχυτικές του θέματος του γραμματοσήμου το οποίο συνοδεύουν.

Οι βινιέτες "se-tenant" αποτελούν και αυτές ένα από τα αμέτρητα τερτίπια που σκαρφίζονται τα απανταχού ταχυδρομεία για να καταστήσουν τα γραμματόσημά τους περισσότερο θελκτικά για την φιλοτελική πελατεία. Πρέπει ωστόσο να ομολογήσουμε ότι η πρακτική της έκδοσης αυτών των γραμματοσήμων είναι από τις πιο "αθώες", αφού προσφέρουν αισθητικά, μορφωτικά και θεματικά χωρίς να επιβαρύνουν οικονομικά τους συλλέκτες. Τουλάχιστον, στις περισσότερες των περιπτώσεων.

Διακρίνονται δύο κατηγορίες τέτοιων βινιετών:

- Εκείνες που εκδίδουν τα ταχυδρομεία για να προσθέσουν πληροφορίες και μηνύματα ενισχυτικά του θέματος του γραμματοσήμου και
- εκείνες που φέρουν διαφημίσεις και εκτυπώνονται στις βινιέτες κατόπιν παραγγελίας ιδιωτών.

Βινιέτα με τα κατορθώματα Σοβιετικού ήρωα

Βινιέτα με ονόματα Αργεντινών εφευρετών

Στοιχεία από τη ζωή του Μαχάτμα Γκάντι

Το πατριωτικό ποίημα του Ουκρανού Εθνικού Ποιητή Σεβτσένκο που επέχει θέση δεύτερου εθνικού ύμνου.

Απόσπασμα ποιήματος της ποιήτριας Juana de América, (1892–1979)

Κείμενο σχετικό με την καθιέρωση του δεύτερου σε αξία σοβιετικού μεταλλίου μετά από αυτό του Λένιν.

Συνέδριο της UNESCO για τη μουσική.

Προμετωπίδα βιβλίου ανατομίας του εικονιζόμενου Τσέχου επιστήμονα

Βινιέτες “se-tenant” χωρίς διαφημίσεις

Οι μη διαφημιστικές βινιέτες εκδίδονται όπως είπαμε για να προσθέσουν μία πληροφορία ενισχυτική αυτής του γραμματοσήμου, πληροφορία που μπορεί να έχει τη μορφή εικόνας ή απλού κειμένου, ή και τα δύο μαζί. Κυριότερος σκοπός τους είναι, ασφαλώς, να καταστεί η έκδοση περισσότερο ελκυστική για τους φιλοτελιστές.

Ωραιότατα παρόμοια παραδείγματα υπάρχουν και σε εκδόσεις πρώην Σοβιετικών χωρών, μερικά από τα οποία απεικονίζονται εδώ. Τι θεματικά καλύτερο από τον εθνικό ποιητή της Ουκρανίας Σεβτσένκο, όπου δίπλα του, στη βινιέτα, αναγράφονται στίχοι από ένα πατριωτικό του ποίημα, αντίστοιχης σημασίας με τον δικό μας Ύμνο εις την Ελευθερίαν του Δ. Σολωμού; Ή ακόμα “Το δέντρο της φιλίας του Σότσι” με κείμενο πολλαπλά θεματικά αξιοποιήσιμο; Ίδού η μετάφραση του σχετικού κειμένου της (κίτρινης) βινιέτας: “Πάνω σ’ αυτό το διεθνές δέντρο, υπάρχουν κλαδιά που προέρχονται από βλαστάρια μπολιασμένα από τα χέρια αξιοσέβαστων καλεσμένων μας.

Πορτοκάλια, γκρέιπφρουτ, λεμόνια, ένας ολόκληρος κήπος ευδοκιμεί πάνω στα κλαδιά του. Ένα δέντρο με πάντα καταπράσινη φυλλωσιά. Το ονομάζουμε δέντρο του ήλιου, ακμάζον σύμβολο της ειρήνης και της φιλίας”.

Είναι πολύ μεγάλη η ποικιλία παραδειγμάτων που μπορούμε να δώσουμε. Εναπόκειται όμως στους θεματικούς συλλέκτες να ερευνηθούν, ώστε να ανακαλύψουν τις βινιέτες που είναι κατάλληλες για τις δικές τους συλλογές, για τα δικά τους θέματα.

Η χρήση των βινιετών “se-tenant” στις θεματικές συλλογές είναι καθ’ όλα “νόμιμη” και σύμφωνη με τους κανόνες, διότι και στις δύο περιπτώσεις (διαφημιστικές ή ταχυδρομικές), πρόκειται για εκδόσεις που πραγματοποιήθηκαν από τα επίσημα ταχυδρομεία, ή με την άδεια των ταχυδρομείων. Εξυπακούεται πως είναι απαραίτητο να εκτίθενται ενωμένες με το γραμματόσημο που τις συνοδεύει. Διότι οι βινιέτες αυτές αντλούν τη “νομιμότητά” τους ακριβώς από την παρουσία του γραμματοσήμου. Αλλιώς θα ήταν απλές “χαλκομανίες”.

Οι βινιέτες “se-tenant” με διαφημίσεις

Πρώτη εφάρμοσε την πρακτική της εκτύπωσης διαφημιστικών μηνυμάτων σε βινιέτες se-tenant (ή μπαντελέτες) γραμματοσήμου η Βαυαρία, το 1912. Η ιδέα φάνηκε καλή, κυρίως για τους διαφημιζόμενους, καθώς τα γραμματόσημα αυτά θα μπορούσαν να αφαιρούνται από τους φακέλους και να διαφημίζουν τα προϊόντα ακόμα και μέσα από τα κλασέρ των συλλεκτών!

Το παράδειγμα της Βαυαρίας ακολούθησαν άλλα γερμανικά κρατίδια, η Γαλλία, η Δανία, το Βέλγιο, η Ελβετία, μέχρι που, αμέσως μετά, τα αποδέχτηκε επισή-

μως και η Παγκόσμια Ταχυδρομική Ένωση (UPU).

Ωστόσο, οι διαφημίσεις σε ταχυδρομικές εκδόσεις είχαν αρχίσει από πιο παλιά. Ξεκίνησαν το 1893 από τη Νέα Ζηλανδία και τη Μεγάλη Βρετανία το 1894, σε ταχυδρομικά δελτάρια, χωρίς επιτυχία. Ένα χρόνο μετά ακολούθησε η Βικτώρια της Αυστραλίας, διαφημίζοντας καπνό και μπίρα. Όμως τα διαφημιζόμενα θέματα ενόχλησαν και η προσπάθεια εγκαταλείφθηκε. Αντίθετα, όταν η Ιταλία εξέδωσε δελτάρια με διαφημίσεις το 1919, το εγχείρημα στέφτηκε από επιτυχία.

Εκτός από τις διαφημίσεις σε βινιέτες, σε αρκετές περιπτώσεις διαφημίσεις μπήκαν και επάνω στα ίδια τα γραμματόσημα, όπως έγινε στην Κόστα Ρίκα και στη Γουατεμάλα με διαφήμιση του καφέ, ή στην Μ. Βρετανία με αυτοκίνητα.

Cafe de Costa Rica, σε ανάποδη εκτύπωση

Τα γραμματόσημα με διαφημιστικές βινιέτες είναι πολλά σε αριθμό, ιδιαίτερα δημοφιλή, χαιρούν ιδιαίτερης φιλοτελικής εκτίμησης και οι τιμές τους είναι από προσιτές έως αρκετά ...τσουχτερές, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για παλιές εκδόσεις που βρίσκονται επί φακέλου.

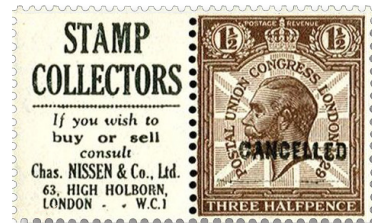
Η πρακτική της διαφήμισης μέσω βινιετών se-tenant εφαρμόστηκε σε πολλές χώρες, κυρίως μέχρι τα τέλη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Είχε ευρεία εφαρμογή στη Μ. Βρετανία, στη Δανία, και ακόμα ευρύτερη στο Βέλγιο, όπου και εκεί τα θέματα που συναντάμε είναι πολλά και ιδιαίτερα χρήσιμα.

Το θέμα ωστόσο των βινιετών και των "μπαντελετών" είναι τόσο ευρύ, ώστε δεν είναι δυνατόν να εξαντληθεί σε μία μόνο "Ανοικτή Επιστολή". Γι' αυτό και θα επανέλθουμε σύντομα.

Παντελής Λεούσης

Οι βινιέτες με διαφημίσεις εκτυπώνονταν στην αρχή ενός φύλλου γραμματοσήμων, συχνότερα όμως ως πρώτο "γραμματόσημο" στο εσωτερικό τευχιδίων, στην επάνω αριστερή θέση, ως το εικονιζόμενο παράδειγμα.

Βινιέτες se-tenant Βρετανίας (1929), Γερμανικής Ανατολικής Αφρικής, Δανίας, Βελγίου (μητροπολιτική και αποικιών) και σύγχρονη Κροατίας

Αχ! Αυτό το πλάνο...

Η καλλιέργεια της γης

1. Η ανάπτυξη της εδαφικής καλλιέργειας

- 1.1. Τσάπες και φτυάρια
- 1.2. Τα πρώτα άροτρα και όργωμα με τα ζώα
- 1.3. Η ανάπτυξη του αρότρου κατά τον 19ο αιώνα
- 1.4. Η ανάπτυξη του τρακτέρ και το μηχανοποιημένο όργωμα του 20ου αιώνα

2. Η ανάπτυξη της σποράς, της συγκομιδής και του αλώνισματος

- 2.1. Από την χειρωνακτική στην μηχανοποιημένη σπορά
- 2.2. Χειρωνακτικές τεχνικές συγκομιδής - Από τα δρεπάνια στις κόσες
- 2.3. Χειρωνακτική συγκομιδή καλλιέργειας
- 2.4. Αλώνισμα χειρωνακτικό και με χρήση ζώων
- 2.5. Ο θερισιμός από τον 19ο αιώνα και ο σύγχρονος συνδυασμός με αλωνιστικές μηχανές

3. Από τις απλές χειρωνακτικές μεθόδους, στις υπηρεσίες του υπολογιστή και της δορυφορικής

- 3.1. Η ανάπτυξη της άρδευσης
- 3.2. Προστασία του εδάφους, αποστραγγιστικά έργα και εξοικονόμηση νερού
- 3.3. Καταπολέμηση ασθενειών και τα παρασίτων που προσβάλλουν γεωργικές καλλιέργειες
- 3.4. Έρευνα, καθοδήγηση, και διεθνής συνεργασία για την προώθηση της γεωργίας
- 3.5. Γεωργικές τεχνολογίες που αντιμετωπίζουν το μέλλον

4. Άλλοτε και τώρα: Επιλογές γεωργικών καλλιεργειών

- 4.1. Καλλιέργεια της γης στους Βιβλικούς χρόνους - “Τα επτά τρόφιμα”
- 4.2. Αγροτικές καλλιέργειες τροφίμων - corn, πατάτες, ρύζι, σιτάρι
- 4.3. Καλλιέργεια βρώσιμων φρούτων - Μήλο, τροπικά φρούτα (μπανάνια, ανανάς, καρύδα), εσπεριδοειδή
- 4.4. Καλλιεργούμενα λαχανικά και λουλούδια σε
- 4.5. Καλλιέργειες για τη βιομηχανία τροφίμων - Καφές, οινοποιήσιμα σταφύλια, ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο, τσάι
- 4.6. Καλλιέργειες για βιομηχανικές πρώτες ύλες – Βαμβάκι, καουτσουκόδεντρο

5. Κοινωνικο-οικονομικοί παράγοντες & ανθρώπινες πτυχές σχετικές με την καλλιέργεια της γης

- 5.1. Παραγωγή και διαχείριση της γης - Γεωργικές υπηρεσίες
- 5.2. Δημογραφία και η χρήση γης
- 5.3. Η μηχανοποίηση της γεωργίας και κοινωνικές αλλαγές
- 5.4. Κοινοτική ζωή και καλλιέργεια της γης - Πώς άρχισαν όλα;

Μαρσέλ Σερντάν Ένας σπουδαίος πυγμάχος

Γεννημένος στο Σίντι Μπελ Αμπές της Αλγερίας το 1916, ξεκίνησε την επαγγελματική του καριέρα το 1934, δίνοντας όλους τους πρώτους του αγώνες στη Βόρεια Αφρική.

Το Ευρωπαϊκό ντεμπιού του έγινε το 1937, οπότε και κέρδισε τον άλλο χρόνο τον γαλλικό τίτλο ημιμέσων βαρών και το 1939 το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα της ίδιας κατηγορίας.

Με την έλευση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, υπηρέτησε στο γαλλικό Ναυτικό μέχρι την κατάκτηση της Γαλλίας από τους Γερμανούς το 1941, οπότε επέστρεψε στα ρινγκ.

Το 1944, έλαβε μέρος στο Τουρνουά Πυγμαχίας του Διασυμμαχικού Πρωταθλήματος και κέρδισε όλους τους αγώνες, με συνέπεια να αποκτήσει διεθνή αναγνώριση.

Το 1945 μετακινήθηκε στην κατηγορία μεσαίων βαρών, όπου την ίδια χρονιά αναδείχτηκε πρωταθλητής Γαλλίας και, το 1947, πρωταθλητής Ευρώπης.

Μετά από μία σειρά εμφανίσεων από το 1946 μέχρι τις αρχές του 1948 στις Ηνωμένες Πολιτείες, πήγε στο Νιού Τζέρσεϊ για να αντιμετωπίσει τον Τόνι Ζάλε για τον παγκόσμιο τίτλο μεσαίων βαρών (21 Σεπτεμβρίου 1948), τον οποίο και νίκησε με νοκ-άουτ στον 12ο γύρο.

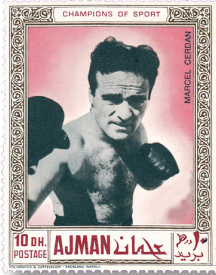
Τον επόμενο χρόνο, όταν χρειάστηκε να υπερασπιστεί τον τίτλο του Παγκόσμιου Πρωταθλητή απέναντι στον Jake La Motta, δεν τα κατάφερε. Σε μία πτώση του στον καμβά,

στον πρώτο γύρο, ο Σερντάν τραυματίστηκε στον ώμο. Συνέχισε να αγωνίζεται με το ένα χέρι, μέχρι που μετά τον 10ο γύρο αναγκάστηκε να αποσυρθεί στη γωνία του και να δώσει τη νίκη στον La Motta με τεχνικό νοκ-άουτ. Ήταν στο Ντιτρόιτ και ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που είχε την ευκαιρία να υπερασπιστεί τον τίτλο του. Διότι όταν μερικούς μήνες μετά επέστρεψε στη Νέα Υόρκη για να αντιμετωπίσει και πάλι τον La Motta, το αεροπλάνο του κατέπεσε ενώ βρισκόταν στις Αζόρες, και ο Cerdan έχασε τη ζωή του.

Η σταδιοδρομία του Σερντάν ήταν λαμπρή. Ως επαγγελματίας έδωσε 110 αγώνες και κατέγραψε 106 νίκες, 64 από τις οποίες με νοκ-άουτ. Η διεθνής πυγμαχία τον τίμησε όπως του άξιζε. Μαζί με τους LaMotta και Zale, είναι μέλος του International Boxing Hall Of Fame, όπου τιμώνται τα μεγάλα ονόματα της ιστορίας της πυγμαχίας.

Είναι πασίγνωστη η ερωτική σχέση του Cerdan με την Γαλλίδα τραγουδίστρια Εντίθ Πιάφ. Γνωρίστηκαν το 1947 στη Νέα Υόρκη, όπου ο πυγμάχος είχε προγραμματισμένους αγώνες και η Πιάφ μία σειρά συναυλιών. Η σχέση τους εξελίχθηκε σε πραγματικό έρωτα, παρά το γεγονός ότι ο Σερντάν ήταν

ήδη παντρεμένος και είχε τρία παιδιά. Για την Πιάφ, ο Σερντάν ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής της, όπως έλεγε. Έγραψε μάλιστα γι' αυτόν ένα από τα πιο διάσημα τραγούδια της: Το περίφημο *Ύμνος στον έρωτα* (Hymne

ΚΜ, από φωτογραφία του αγώνα με τον Τόνι Ζάλε που του έδωσε τον τίτλο του Παγκόσμιου Πρωταθλητή.

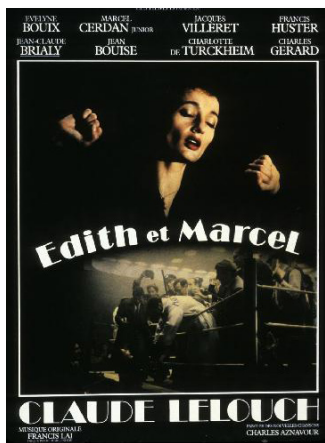

à l'amour).

Όμως, ο πρόωρος θάνατος του Σερντάν θα τους χωρίσει γρήγορα, και για πάντα.

Τελικά, η προσωπική ζωή του μεγάλου πυγμαχού αποδείχτηκε εξίσου ενδιαφέρουσα όσο και η καριέρα του στο ριγκ. Εκτός από

το γεγονός ότι για τους Γάλλους είναι ένας ήρωας, ο συνδυασμός των σπουδαίων πυγμαχικών του επιδόσεων με την θυελλώδη ερωτική σχέση του με την Πιάφ και τον πρόωρο θάνατό του, δημιούργησε μια ρομαντική αύρα, η οποία διατήρησε ψηλά τη φήμη του και έδωσε εμπνευση σε πολλούς συγγραφείς και σκηνοθέτες. Γράφτηκαν πολλά βιβλία και

Αφίσα της ταινίας του Κλοντ Λελούς

γυρίστηκαν αρκετές ταινίες για τη ζωή του, με πιο γνωστή αυτή του 1983, με τίτλο *Édith et Marcel* (La Vie en Rose για τις αγγλόφωνες χώρες), σε σκηνοθεσία Κλοντ Λελούς.

Π. Λ.

Γιουσέιν Μπολτ

Κάτοχος του παγκοσμίου ρεκόρ στο αγώνισμα των 100 μέτρων, των 200 μέτρων και στο αγώνισμα των 4 x 100 μέτρων.

Ο πρώτος άνθρωπος που έτρεξε τα εκατό μέτρα σε χρόνο 9,63 δευτερολέπτων (Ολυμπιακοί Αγώνες του Πεκίνο, 2008).

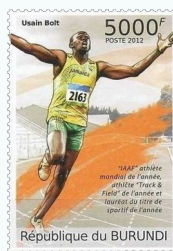
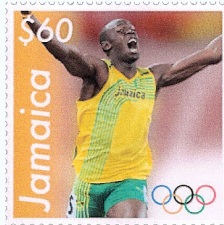
Κορυφαίος αθλητής του 2008, σύμφωνα με την IAAF και "Πρωταθλητής των πρωταθλητών" για τη γαλλική εφημερίδα "Equipe"

Καλύτερος αθλητής της χρονιάς το 2009 από την Διεθνή Ένωση Αθλητικών Συντακτών, και ξανά το 2010, το 2011 και το 2013.

Πρόσφατα, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο το 2016, κατέκτησε άλλα τρία χρυσά (σε 100μ, 200μ και σε 4X100 σκυταλοδρομία), φτάνοντας τα εννέα ολυμπιακά μετάλλια στο σύνολο.

Τι να πει κανείς γι' αυτόν τον σπουδαίο σπρίντερ από τη Τζαμάικα; Πώς να μην τον τιμήσει η χώρα του με γραμματόσημο; Ακόμα και αν δεν είχε υπάρξει άλλη ζώσα προσωπικότητα σε γραμματόσημο στον κόσμο, ποιος θα είχε αντίρρηση να δει αυτόν τον υπεραθλητή, αυτό τον ζώντα θρύλο, σε ένα από τα μαγικά χαρτάκια που κρατούν τη μνήμη του εικονιζόμενου στο διηλεκές;

Λ. Τ.

Ντε Σεβό: Το αυτοκίνητο θρύλος!

Όποιος έχει πρόσφατα επισκεφτεί στο Παρίσι, θα έχει δει στόλους ολόκληρους ανακαινισμένων Ντε Σεβό (Deux Chevaux = δύο άλογα), βαμμένων ή ζωγραφισμένων με φωτεινά χρώματα, να τα οδηγούν κομψοί τουρίστες που περιηγούνται στα αξιοθέατα της Πόλης του Φωτός. Αυτό τα "ασχημόπαπο", που πουλήθηκε από τη Citroen σε περίπου τέσσερα εκατομμύρια αντίτυπα σε όλο τον κόσμο, είναι πάλι της μόδας.

Η Citroen άρχισε να αναπτύσσει το λαϊκό αυτοκίνητο της Γαλλίας από τα τέλη του 1930. Είχε μάλιστα δώσει στο σχετικό πρόγραμμα τον κωδικό με τα αρχικά "TPV" (Toute Petite Voiture = πολύ μικρό αυτοκίνητο). Ήρθε όμως η ναζιστική κατοχή και διέκοψε αυτό το πρόγραμμα, μέχρι που το 1948, μετά τον πόλεμο, η παραγωγή ξεκίνησε και πάλι, με αποτέλεσμα το μικρό αυτό πανέξυπνο Ντε Σεβό.

Το σκεπτικό της κατασκευής του ήταν ο μινιμαλισμός, η απλότητα, η πρακτικότητα και το χαμηλό κόστος. Τέσσερις ρόδες, μικροσκοπικός δίκυλινδρος κινητήρας αερόψυκτος, με κιβώτιο τεσσάρων ταχυτήτων που σπάνια συναντάται σήμερα και που αλλάζει ταχύτητες με ένα παράξενο λεβιέ "push, pull, twist" (που τραβιέται, σπρώχνεται ή περιστρέφεται). Η ανάρτηση είναι κάτι το εντελώς μοναδικό. Κάτι που κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει. Είχε προφανώς σχεδιαστεί ώστε ο αγρότης να διασχίζει οποιοδήποτε αγροτικό δρόμο, από το χωράφι μέχρι στην αγορά, χωρίς να σπάσει κανένα από τα αυγά της παραγωγής του.

Το όνομα που του είχε δοθεί "Deux Chevaux" (Δύο Άλογα) αφορούσε τους φορολογήσιμους ίππους. Και ήταν πράγματι το χαμηλότερης φορολογίας αυτοκίνητο, τόσο κατά την αγορά του όσο και στα ετήσια τέλη κυκλοφορίας. Σε ότι αφορά την οικονομία καυσίμου; Λιγότερο από 3 λίτρα/100 χλμ, που είναι πολύ καλύτερη από ό, τι ακόμα και τα σημερινά υβριδικά.

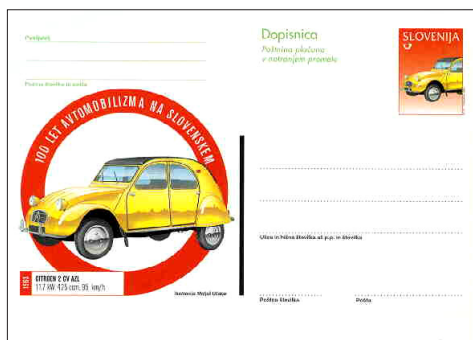
Οι Γάλλοι υποστήριζαν πάντα ότι το Deux Chevaux ήταν ανώτερο από το σκαθάρι της Volkswagen. Αν υπολογίσουμε μάλιστα ότι κόστιζε περίπου τα μισά από εκείνο, τότε θα μπορούσαμε κι εμείς να δεχτούμε αυτή την ανωτερότητα.

Ωστόσο, ένα από τους λόγους της μεγάλης δημοτικότητας του Deux Chevaux ήταν και η εκκεντρικότητά του. Για παράδειγμα, οι υαλοκαθαριστήρες τροφοδοτούνταν από ένα καλώδιο που συνδεόταν με τη μετάδοση της κίνησης, η οποία, με τη σειρά της, έτρεχε μέσα από το ταχύμετρο. Η ταχύτητα των υαλοκαθαριστήρων εξαρτιόταν από την ταχύτητα του αυτοκινήτου, πράγμα που σήμαινε ότι όταν το αυτοκίνητο ήταν σταματημένο, οι υαλοκαθαριστήρες έβγαιναν εκτός λειτουργίας. Είχε ωστόσο προβλεφθεί να καθαρίζεται και τότε, με μια λαβή που λειτουργούσε τους υαλοκαθαριστήρες από μέσα, χειροκίνητα.

Τα Ντε Σεβό τώρα πια είναι αντικείμενα λατρείας, που απευθύνεται κυρίως σε παθιασμένους συλλέκτες. Όμως, καθώς το τελευταίο αντίτυπο βγήκε από το εργοστάσιο...

Σιτροέν Ντε Σεβό του 1948.
Ένα από τα πρώτα
...ελληνικά αυτοκίνητα
(σε γραμματόσημο βέβαια!)

Ντε Σεβό, μοντέλο 2CV AZL του 1963,
σε μονόφυλλο Σλοβενίας

Τα Ντε Σεβό τώρα πια είναι αντικείμενα λατρείας, που απευθύνεται κυρίως σε παθιασμένους συλλέκτες. Όμως, καθώς το τελευταίο αντίτυπο βγήκε από το εργοστάσιο...

Αυστρία, Λουξεμβούργο, Γκάνα, Αυστραλία:
Μερικές από τις χώρες που “τίμησαν” το Ντε Σεβό!

γαστάσιο το 1990, δύσκολα θα βρει κανείς ένα σε καλή κατάσταση. Αν μάλιστα επιμείνει κανείς να βρει ένα πλήρως ανακαινισμένο, θα χρειαστεί να πληρώσει έως και 2.000 ευρώ.

Τα πρώτα Ντε Σεβό απέδιδαν μόνο 9 ηρ και έφταναν σε ταχύτητα τα 64 χλμ/Ω. Τα νεότερα μοντέλα εφοδιάστηκαν με ελαφρώς μεγαλύτερο δικύλινδρο μηχανή και μπορούν να χτυπήσουν 115 χλμ/Ω τελική.

Στη Γαλλία και αλλού υπάρχουν Όμιλοι Φίλων του Ντε Σεβό που κανονίζουν κατά καιρούς συναντήσεις σε εθνικές οδούς, όπως γίνεται με τους φίλους της Harley Davison κτλ.

Για όποιον είχε την τύχη να το δοκιμάσει, σίγουρα θα ένιωθε απρόσμενη ευχαρίστηση και θα δικαιώσε αυτούς που το είχαν προτιμήσει. Με το βάρος του να είναι μόνο 600 κιλά με άδειο το αμάξωμα, με την εξαιρετική ευκινησία του, με τα μαλακά καθίσματα να τα νιώθεις σαν μαξιλάρια και με τη μοναδική, απίστευτα μαλακή του ανάρτηση, το Ντε Σεβό ήταν πράγματι το κάτι άλλο.

Στις Άλπεις, στις Αφρική,
αλλά και στο εξωτικό Τουβαλού... Πανταχού παρόν!

Συγκρίνοντάς το με τα σύγχρονα πρότυπα ασφαλείας, δεν είναι σίγουρα το ασφαλέστερο. Ωστόσο, το μπροστινό μέρος του σασί σχεδιάστηκε για να διπλώνει σε μια σύγκρουση. Και μάλιστα, σε μία εποχή που δεν είχε ακόμα προβλεφθεί η “περιοχή απορρόφησης σύγκρουσης” που καθιερώθηκε αργότερα σε όλα τα αυτοκίνητα.

Και βέβαια, η πρακτικότητα και η οικονομία του Ντε Σεβό δεν ήταν δυνατό να μείνουν απαρατήρητες από πολλούς δημοσίους οργανισμούς, εταιρείες, ταχυδρομεία κτλ. Γι’ αυτό και το συναντάμε, με μικρές μετατροπές του αμαξώματος, σε ποικίλες άλλες χρήσεις.

Με τις σημερινές τιμές της βενζίνης και τα γλιόχρα οικονομικά των περισσότερων

νοικοκυριών, ένα νέο “Ντε Σεβό” θα ήταν “ότι πρέπει”.

Δεν νομίζετε;

Π. Λεουσίης

Το ταγκό ύμνος της Ουρουγουάης

Εκατό χρόνια "Κομπαρσίτα"

Συμπληρώθηκαν εκατό χρόνια από την πρώτη εκτέλεση του πασίγνωστου ταγκό "La cumparsita" ή "Κομπαρσίτα" όπως συνηθίσαμε να το λέμε στη χώρα μας. Ένα ταγκό που έχει πράγματι παράξενη ιστορία.

Γράφτηκε αρχικά ως εμβατήριο το 1916 από ένα φοιτητή της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Μοντεβιδέο, τον 18χρονο Matos Rodríguez, γιο του ιδιοκτήτη του νυχτερινού κέντρου Moulin Rouge της Ουρουγουανής πρωτεύουσας.

Όταν λίγες μέρες μετά άκουσε αυτή τη μουσική ο Roberto Firpo, πιανίστας ενός γειτονικού κέντρου (αργότερα, μία από τις μεγάλες μορφές του ταγκό), κατάλαβε ότι θα μπορούσε να μετατρέψει τη μουσική σε ταγκό, όπως του ζήτησε και ο νεαρός συνθέτης της.

Ίδου πώς περιγράφει το γεγονός ο Firpo στα απομνημονεύματά του:

"Το 1916 έπαιζα στο καφέ La Giralda του Μοντεβιδέο, όταν μια μέρα ένας νεαρός άνδρας που συνοδευόταν από περίπου δεκαπέντε αγόρια — όλοι οι μαθητές — μου είπε ότι έφερε για να ακούσω ένα καρναβαλικό εμβατήριο, ζητώντας μου να το επανεξετάσω, επειδή θεωρούσε

ότι θα μπορούσε να γίνει ταγκό. Η μουσική ήταν κάποιου νεαρού που λεγόταν Matos Rodríguez. Επέμεναν μάλιστα να το κάνω γρήγορα, αν

ήταν δυνατό, εκείνο το βράδυ.

Άλλαξα το ρυθμό, πρόσθεσα και το τρίτο θέμα με δική μου μουσική, και σε λίγο το έπαιξα ολοκληρωμένο με τη νέα του μορφή. Η εντύπωση που έκανε στον κόσμο ήταν απροσδόκητη. Ήταν ένας θρίαμβος για το νεαρό Matos..."

Περιπτώ να αναφερθούμε στην μετέπειτα πορεία της σύνθεσης του Rodríguez. Εξελίχτηκε στο πιο γνωστό και δημοφιλές από όλα τα ταγκό που γράφτηκαν μέχρι σήμερα. Μπήκε στο ρεπερτόριο όλων των ορχηστρών του είδους, συμπεριλαμβανομένων αυτών των μεγάλων Francisco Canaro, Juan d'Arienzo, Osvaldo Pugliese και Astor Piazzolla, και χρησιμοποιήθηκε σε πλήθος ταινιών, όπου χορεύτηκε στην οθόνη από τους Gene Kelly, Gloria Swanson, William Holden, Jack Lemmon και πολλούς άλλους.

Για την Ουρουγουάη η Κομπαρσίτα είναι κάτι περισσότερο από ένα επιτυχημένο μουσικό κομμάτι, μία δημοφιλής μουσική ταγκό. Αποτελεί μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς της χώρας. Γι' αυτό, το 1997 το κοινοβούλιο της ψήφισε νόμο με τον οποίο η Κομπαρσίτα

ορίστηκε ως Λαϊκός και Πολιτιστικός Ύμνος της Ουρουγουάης.

Π. Α.

Καρναβαλιστές παρελαύνουν υπό τους ήχους της Κομπαρσίτα -εμβατηρίου

Φεγιά για τα 100 χρόνια της Κομπαρσίτας

Η Κριστίν Λαγκάρντ προβάλλει γραμματόσημο

Δύο όμορφοι Αφρικανοί νέοι, ευρωπαϊκά ντυμένοι και χαρούμενοι, γιορτάζουν τα 50 χρόνια Ανεξαρτησίας. Είναι όμως η εικόνα αυτή αντιπροσωπευτική των κατοίκων της Αφρικής;

Νιγηρία, Σενεγάλη, Τσαντ, Τόγκο, Μπενίν, Μπουρκίνα Φάσο, Καμερούν, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Κογκό, Ακτή Ελεφαντοστού, Γκαμπόν, Μαδαγασκάρη, Μάλι και όλες οι άλλες χώρες του κόσμου δικαιούνται να είναι ανεξάρτητες, μακριά από ξένους ζυγούς και εκμετάλλευση. Όσο βέβαια τους επιτρέπει το Διεθνές Νομισματικό Σύστημα και οι κανόνες της Παγκοσμιοποίησης.

Λ. Τ.

Αν νομίζετε ότι η κ. Κριστίν Λαγκάρντ ασχολείται μόνο με το ζήτημα του ελληνικού χρέους και παραβλέπει τελείως τα γραμματόσημα, σας πληροφορώ ότι κάνετε λάθος. Δεν είναι γνωστό αν η ίδια είναι φιλοτελίστρια, όμως κάνει ότι μπορεί για να προβάλει (περιστσιακά) κάποια από αυτά, όταν της το ζητήσουν. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το εικονιζόμενο γραμματόσημο που εκδόθηκε στη Γαλλία για να τηθούν τα 50 χρόνια της Ανεξαρτησίας 14 αφρικανικών χωρών.

Δεν είναι βέβαιο αν η κ. Λαγκάρντ ενδιαφέρεται για το χρέος αυτών των χωρών όσο ενδιαφέρεται για το ελληνικό, καθώς είναι γνωστό ότι οι περισσότερες από αυτές είναι χρεωμένες περισσότερο από εμάς, ενώ το βιοτικό επίπεδο του λαού τους είναι σε τραγική κατάσταση.

Εν πάση περιπτώσει, εμείς χαιρετίζουμε τη φωτογραφία με την κ. Λαγκάρντ να κρατά γραμματόσημα, και μάλιστα εορταστικά της ανεξαρτησίας λαών. Διότι Μαυριτανία,

Για όσους ενδιαφέρονται, πλην της Κριστίν Λαγκάρντ, εικονίζονται ένας Υπουργός του Κογκό Βραζαβίλ και ο Γάλλος πολιτικός Jacques Toubon.

"ΕΡΜΗΣ 2017"

28 Οκτωβρίου - 5 Νοεμβρίου

Η μεγάλη Πανελλήνια Γιορτή του φιλοτελισμού
Θα είμαστε όλοι εκεί!

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

α) ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

ΕΛΛΑΔΑΣ

• Στις 7 Απριλίου 2017 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά γραμματοσήμων με τίτλο **“Προσωπικό γραμματόσημο”**, αποτελούμενη από 6 γραμματόσημα ονομαστικής αξίας € 4.58, σε 100.000 πλήρεις σειρές, σε φύλλα των 25 τεμαχίων. Κυκλοφόρησαν επίσης 15.000 τευχίδια 10 αυτοκόλλητων γραμματοσήμων της κλάσης 0.80 €, και φύλλα μεγέθους A4 των 5 γραμματοσήμων, με 5 αντίστοιχους χώρους λευκούς για την υποδοχή προσωπικών παραστάσεων (βινιετών), προς € 6.00. Εκδόθηκαν επίσης, 5.000 σετ ΦΠΗΚ προς € 6.90 και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 12.20.

• Στις 24 Απριλίου 2017 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά-φεγιέ με τίτλο **“Επέτειοι Γεγονότα, Φόρουμ Αρχαίων Πολιτισμών”**. Το φεγιέ φέρει ένα γραμματόσημο κλάσης € 2.00, και εκδόθηκε σε 30.000 τεμάχια. Εκδόθηκαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ προς € 3.10.

• Στις 11 Μαΐου 2017 κυκλοφόρησε η αναμνηστική σειρά με τίτλο **“80 Χρόνια Αποστολική**

Διακονία της Ελλάδος“, αποτελούμενη από ένα γραμματόσημα κλάσης € 0.72 και 25.000 φεγιά με γραμματόσημο κλάσης € 2.00. Κυκλοφόρησαν επίσης 5.000 ΦΠΗΚ με το γραμματόσημο των € 0.72, προς € 1.50, 5.000 ΦΠΗΚ με επικολλημένο το φεγιά προς € 3.10, 1.000 απλά λευκώματα σειράς προς € 10.50 και 3.500 φάκελοι με το φεγιά και μετάλλιο προς € 8.00 έκαστος.

• Στις 18 Μαΐου 2017 κυκλοφόρησε η σειρά με θέμα “EUROPA2017 - Κάστρα“, αποτελούμενη από δύο γραμματόσημα συνολικής αξίας € 4.30, σε 340.000 πλήρεις σειρές. Κυκλοφόρησαν επίσης 8.000 αριθμημένα τευχίδια καθένα από τα οποία περιέχει δυο διπλά ενωμένα γραμμα-

τόσημα με διάτρηση μόνο στη μια διάσταση, προς € 8,60, 5.000 ΦΠΗΚ προς € 5,80 και 1000 απλά λευκώματα σειράς προς € 13,50.

ΚΥΠΡΟΥ

• Στις 4 Μαΐου 2017 κυκλοφόρησε αναμνηστική σειρά γραμματοσήμων με τίτλο “ΕΥΡΩΠΗ 2017 - Κάστρα“, αποτελούμενη από 2 γραμμοσειρές. Κυκλοφόρησαν

ματόσημο συνολικής ονομαστικής αξίας € 1.05, σε 110.000 πλήρεις σειρές επίσης 10.000 τευχίδια προς 4.20 έκαστο και 6.000 ΦΠΗΚ προς € 1.75.

• Στις 4 Μαΐου 2017 κυκλοφόρησε επίσης αναμνηστική σειρά με τίτλο “Φιλοτελισμός και Τουρισμός“, αποτελούμενη από 1 γραμματόσημο ονομαστικής αξίας € 0.64, σε 90.000 τεμάχια. Κυκλοφόρησαν επίσης 6.000 ΦΠΗΚ προς € 1,24 έκαστος.

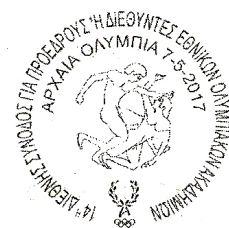

β) ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΕΣ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

ΕΛΛΑΔΑΣ

• Με την ευκαιρία της φιλοτελικής έκθεσης που πραγματοποιήσε η Φιλοτελική Εταιρεία

Αγρινίου συμμετέχοντας στον εορτασμό της ηρωικής εξέδου της Ιερής Πόλης Μεσολογίου, χρησιμοποιήθηκε στις 30 Μαρτίου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία των εργασιών της Συνόδου της Διεθνούς Ολυμπιακής Ακαδημίας, χρησιμοποιήθηκαν οι παρακάτω τρεις αναμνηστικές σφραγίδες:

α. 7 Μαΐου 2017, 24η Διεθνής Σύνοδος για Προέδρους ή Διευθυντές Εθνικών Ολυμπιακών Ακαδημιών,

β. 26 Μαΐου 2017, 12 η Διεθνής Σύνοδος για Εκπαιδευτικούς ανωτάτων Ιδρυμάτων Φυσικής Αγωγής.

γ. 20 Ιουνίου 2017, 57η Σύνοδος για Νέους Μετέχοντες.

• Με την ευκαιρία της επετείου των 180 χρόνων του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, χρησιμοποιήθηκε στις 3 Μαΐου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία της επετείου των 80 χρόνων της Αποστολικής Διακονίας της Ελλάδος, της υποδοχής του Τιμίου Ξύλου και της ελεύσεως του Ιερού Σκηνώματος της Αγίας Ελένης της Ισαποστόλου, χρησιμοποιήθηκε στις 14 Μαΐου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία της Διάσκεψης για την Ασφάλεια και τη Σταθερότητα που διοργανώθηκε στη Ρόδο (22-23/05/2017) χρησιμοποιήθηκε στις 22 Μαΐου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία της επετείου της μνήμης του ήρωα Κωνσταντίνου Ηλιάκη, χρησιμοποιήθηκε στις 23 Μαΐου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία της επετείου των 70 χρόνων από την Ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου στην Ελλάδα, χρησιμοποιήθηκε στις 31 Μαΐου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία της 30ης επετείου του Δημοτικού Σταθμού της Αθήνας ΑΘΗΝΑ 9,64" χρησιμοποιήθηκε στις 31 Μαΐου 2017 η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

• Με την ευκαιρία του εορτασμού της Παγκόσμιας Ημέρας Περιβάλλοντος (6/06/2017) χρησιμοποιήθηκε αυτή την ημέρα η εικονιζόμενη αναμνηστική σφραγίδα.

ΚΥΠΡΟΥ

• C3/2017. Χρησιμοποιήθηκε στις 11 έως 13 Μαΐου 2017 με την ευκαιρία της 27ης Φιλοτελικής Έκθεσης "ESSEN 2017" (11-13/05/2017). (Γνωστή, επαναλαμβανόμενη κατ' έτος σφραγίδα).

ΣΦΡΑΓΙΣΤΙΚΟΙ ΔΑΚΤΥΛΙΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ:**ΚΥΠΡΟΥ**

• S3/2017. Χρησιμοποιήθηκε από 31 Μαΐου έως 7 Ιουνίου 2017 με την ευκαιρία της "Γιορτής του Κατακλυσμού" (2-7/06/2017). (Γνωστή, επαναλαμβανόμενη κατ' έτος σφραγίδα).

Νέο Διεθνές Απαντητικό Ένσημο (Reply Coupon)

Σύμφωνα με απόφαση της Παγκοσμίου Ταχυδρομικής Ένωσης (UPU), από την 1η Ιουλίου 2017 τίθενται σε κυκλοφορία νέα Διεθνή Απαντητικά Ένσημα. Η τιμή τους στην Ελλάδα παραμένει σε € 1.50.

Οι βραβεύσεις των ελληνικών συλλογών στην FINLANDIA 2017

ΜΕΓΑΛΟ ΕΠΙΧΡΥΣΟ

N. Hantzaridis (Γερμ.) *Γερμανικό Ράιχ - Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος - Inselpost 1944-45* ΤΙ 88
Θ. Αρβανίτης *Η προγραμματιστική περίοδος του Ελληνικού Ταχυδρομείου* ΤΙ 86
N. Καρανικόλας *Inselpost - Γερμανικό στρατιωτικό ταχυδρομείο νήσων Αιγαίου 1944-45* ΤΙ 85

ΕΠΙΧΡΥΣΟ

A. Πάσχος *Ταχυδρομικά μονόφυλλα Ελλάδας 1876-1900* ΤΜ 83
W. Steinbach (Γερμ.) *Ελλάδα - Μεγάλη κεφαλή Ερμή* ΠΦ 81

ΜΕΓΑΛΟ ΑΡΓΥΡΟ

Φ.Ε.Α. *Το Γραμματόσημο* ΦΦ 78

ΕΝΟΣ ΠΛΑΙΣΙΟΥ:

Π. Καγκελάρης *Τα κυανόχρωμα του Μάφεκιγκ 1900* ΠΦ 91.
Μ. Κουτσουνάκης *Το Γερμανικό Αυτοκρατορικό Ναυτικό στον αποκλεισμό της Κρήτης 1897-98* ΤΙ 85
Α. Μανωλούδης *Η έκδοση του 1911. Από τα χαλκογραφικά στα λιθογραφικά* ΠΦ 83
Γ. Σωτηρόπουλος *Οι Σέρβοι στην Κέρκυρα κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο* ΤΙ 80.

Ο Κύπριος Ακης Χρίστου, με τη συλλογή του *Κύπρος 1880-1896: Οι εκδόσεις της Βασίλισσας Βικτωρίας*, εξέθεσε στην διακεκριμένη τάξη διεκδικώντας το Μέγα Βραβείο (FEPA GP Class) και τιμήθηκε με Μέγα Χρυσό Μετάλλιο.

Συντμήσεις: ΠΦ = Παραδοσιακός Φιλοτελισμός, ΤΙ = Ταχυδρομική Ιστορία,
ΤΜ= Τάξη Μονοφύλλων, ΦΦ= Φιλοτελική Φιλολογία.

Νέο ΔΣ στην Ε.Ε.Σ. Καρτών Μάξιμου

Στις 13 Φεβρουαρίου 2017 πραγματοποιήθηκε η ετήσια τακτική Γενική Συνέλευση της Ένωσης Ελλήνων Συλλεκτών Καρτών Μάξιμου. Μετά τις εκλογές που ακολούθησαν, το νέο ΔΣ διαμορφώθηκε ως εξής:

Νίκος Μαλλούχος Πρόεδρος
Βασίλης Αγραφιώτης Αντιπρόεδρος
Κώστας Σαμανίδης Γ. Γραμματέας
Παναγιώτης Γεωργιάσος Ταμίας
Νίκος Σπυρόπουλος Μέλος
Μάκης Κατσαράς Μέλος
Σπύρος Σουλιμιώτης Μέλος

Φιλοτελικές απώλειες

Στις 19 Απριλίου 2017 έφυγε από τη ζωή ο Νίκος Βρεττάκος, Πρόεδρος της Φιλοτελικής Εταιρείας Πειραιώς, ο οποίος είχε εκλεγεί αναπληρωματικό μέλος της Ελληνικής Φιλοτελικής Ομοσπονδίας κατά τις πρόσφατες εκλογές της περασμένου Μαρτίου.

Ο Σύλλογός μας εκφράζει θερμά συλλυπητήρια, τόσο στην οικογένεια του αγαπητού Νίκου, όσο και στη φίλη Φ. Ε. Πειραιώς.

Γιορτή και βραβεύσεις της ΦΕΑ

Την Κυριακή, 27 Νοεμβρίου 2016 (και όχι Οκτωβρίου όπως εκ παραδρομής γράφτηκε στο προηγούμενο τεύχος μας), πραγματοποιήθηκε στο Εντευκτήριο της Φιλοτελικής Εταιρείας Αθηνών η όμορφη γιορτή των 79 χρόνων από την ίδρυσή της, στα πλαίσια της οποίας πραγματοποιήθηκαν και οι απονομές των βραβεύσεων που προαναφέραμε προς τους Νίκο Καρδασιλάρη, Αντώνη Βιρβίλη και Κώστα Σφήκα.

Πανελλήνια Έκθεση ΕΡΜΗΣ 2017

Συνεχίζονται με εντατικούς ρυθμούς οι προετοιμασίες της Πανελληνίας Έκθεσης "ΕΡΜΗΣ 2017" που οργανώνει η Φιλοτελική Εταιρεία Αθηνών σε συνεργασία με τους "Φιλοτελιστές των Αθηνών" και τον Δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος από 28 Οκτωβρίου έως 5 Νοεμβρίου 2017.

Η έκθεση, που θα διεξαχθεί σε δύο περιόδους (28-31 Οκτωβρίου και 02-05 Νοεμβρίου), οργανώνεται για να εορταστούν τα 80 χρόνια από την ίδρυση της ΦΕΑ και θα φιλοξενηθεί στο πρώην στρατιωτικό εργοστάσιο της Ν. Χαλκηδόνος, επί του Πάρκου "Γεώργιος Αποστολάκης".

Καλούνται όλοι οι φίλοι θεματικοί να ετοιμάσουν τις συλλογές τους.

Φιλοτελική Έκθεση στο Αγρίνιο

Η Φιλοτελική Εταιρεία Αγρινίου, στα πλαίσια των εορτών εξόδου της Ιεράς Πόλης Μεσολογγίου, διοργάνωσε έκθεση με τίτλο "Έκθεση γραμματοσήμου – Εορτές Εξόδου 2017". Η έκθεση φιλοξενήθηκε στο Τρικούπιο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Μεσολογγίου και διάρκεσε από 30 Μαρτίου έως 22 Απριλίου 2017.

Εκτέθηκαν αντικείμενα Ταχυδρομικής Ιστορίας του Μεσολογγίου, καθώς και γραμματόσημα και καρτ ποστάλ σχετικά με την Επανάσταση του 1821.

Την ημέρα των εγκαινίων λειτούργησε στο χώρο της έκθεσης προσωρινό ταχυδρομικό γραφείο, χρησιμοποιήθηκε ειδική αναμνηστική σφραγίδα και εκδόθηκε από τα ΕΛΤΑ ειδικό φύλλο προσωπικού γραμματοσήμου με εικόνες σχετικές με την Έξοδο.

Παγκόσμια Ημέρα Βιβλίου 2017

Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία, συμμετέχοντας στην Παγκόσμια Ημέρα Βιβλίου που έχει καθιερωθεί διεθνώς από την UNESCO, δημιούργησαν και πρόσφεραν δωρεάν στο κοινό μέσω των κεντρικών ταχυδρομικών γραφείων καρτ ποστάλ που απεικονίζουν τις προσόψεις βιβλίων που εκδόθηκαν από τον Οργανισμό. Μεταξύ αυτών και περιλαμβάνεται και το βιβλίο "Μουσική Θέατρο Χορός στον Ελληνικό και Κυπριακό Φιλοτελισμό" του Παντελή Λεούση.

Οι κάτοχοι αυτών των καρτ ποστάλ, η διάθεση των οποίων έληξε τις 28 Απριλίου, μπορούν να αγοράσουν τις εκδόσεις των ΕΛΤΑ με έκπτωση 15%.